கற்றது குற்றமா

வெ.ரா.

கஸ்தூரி பதிப்பகம்

கற்றது குற்றமா?

ஆசிரியர்:
வ. ரா.

வெளியிடுவோர்:
கஸ்தூரி பதிப்பகம்
திருத்துறைப்பூண்டி, தஞ்சை ஜில்லா.

1944

முதல் பதிப்பு] [விலை ரூ. 2.

உள்ளடக்கம்

7.8.77

சென்னை, நுங்கம்பாக்கம், இண்டர்நேஷனல் பிரிண்டிங்வொர்க்ஸில்
அச்சடிக்கப்பெற்றது.

முன்னுரை

எனக்கும் சிறைவாசம் நேர்ந்தகாலமுண்டு. வேலை இல்லாமல்போனால், எந்த இடத்திலும் எந்தக்காலத்திலும் பொழுது போவது கஷ்டம். அதுவும், சிறையிலே, பொழுது அசையாமல், ஆடாமல் நிற்பதுமாதிரி இருக்கும். பொழுது கொஞ்சங் கூட போகாத சிறையிலே எழுந்த கற்பனைகள் இந்தக்கதைகள்.

இரவில், நீண்ட நேரம் தூக்கமே வராது. எனவே, தனி அறையில் இருந்த எனக்கு, துணைக்காகவும் தோழமைக்காகவும், கணபதிராயன் என்ற ஒருவனை, நான் கற்பனையின் மூலமாக சிருஷ்டிசெய்துகொண்டேன். கணபதிராயன் தனியாக வர சம்மதிக்கவில்லை. அவன் பூபதிராயன் என்று வேறொருவனை தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டுவந்தான்.

கணபதிராயன் ஞானவானைப்போல பேசுவான்; அவனுக்கு தத்துவமும் தருமோபதேசமும்தான் பிடிக்கும். பூபதிராயனுக்கோ, மண்ணில் சுகத்துடனும் சுதந்திரத்துடனும் வாழ்வதோடுகூட, அரசும் செலுத்தவேண்டும் என்று வெறி.

எனக்கு தூக்கம்வராதகாலத்திலெல்லாம், இவர்கள் இருவரும் என்மனதை போர்க்களமாக்கிக்கொண்டு, ஒருவரோடு ஒருவர் மல்யுத்தம் செய்வார்கள். ஆரம்பத்திலே இவர்களுடைய சண்டை எனக்கு இன்பமாயிருந்தது. ஆனால், நாளாக நாளாக, அதிலே எனக்கு வெறுப்பு உண்டாயிற்று. காரணம், நான், உருத்தெரியாதபடிக்கு, உடல்மெலிந்துபோனதுதான்.

தூக்கமே இல்லாமல்போகவே, நான் சோளக்கொல்லை பொம்மையைப்போல ஆகிவிட்டேன். சிறை டாக்டரை, தூக்கத்துக்கு மருந்துகேட்டேன். அவர் சிரித்தார். நான் கைதியாக அவர் முன்னேநின்று அவரைக்கேட்டதால் தானே, அவருக்கு சிரிக்க சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது என்று நான் கோபங்கொண்டேன். என்னுடையது, சக்தியில்லாதவனுடைய கோபம். ஆகவே, என் ஆத்திரத்தைப்பார்த்து, டாக்டர் மறுபடியும் சிரித்தார். அவருடைய சிரிப்பு எனக்கு நிதானத்தை உண்டாக்கிற்று.

'நீங்கள், எனக்கு, உங்களுக்குத் தெரியாமலேகொடுத்த மருந்துக்கு வந்தனம். நான் போய்வருகிறேன்' என்று டாக்டரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, என் அறைக்கு வந்து

விட்டேன். அன்றிரவு முதல், எனக்கு தூக்கம் வருவதற்காக, கணபதிராயன் எனக்கு சொன்ன கதைகள் இவைகள்.

இந்தக்கதைகளின் மூலமாக, நான் பிரம்மானந்தமான தூக்கத்தைப்பெற்றேன். பின்னர், சிறை ஆஸ்பத்திரி வழி செல்லவே இல்லை.

இந்தக்கதைகள், குதூகலமான உணர்ச்சிகளை என் உள்ளத்தில் எழுப்பின. நான் உற்சாகம் அடைந்தேன். மேலும் மேலும் தன்னம்பிக்கையும் தைரியமும் உண்டாயின. சிறை டாக்டரை மருந்துப்பிச்சை கேட்டு, சித்தம் குலைந்து, கண்கலங்கின நான் திட சித்தனானதுபோல, இவைகளைப்படிக்கும் தமிழர்களும் ஆகலாம் என்ற ஆசைகொண்டு, இவைகளை வெளியிடத்துணிந்தேன். ஏற்பது, சிறையிலும் சரி வெளியேயும் சரி, இகழ்ச்சிதான். சந்தேகமே இல்லை.

எதையும் பிச்சையாக, கருணைபிரசாதமாக கேட்காமல், தலை நிமிர்ந்து வாழ்க்கையில் தமிழர்கள் போராடவேண்டும் என்பது என்னோடு பிறந்த ஆசை. அந்த ஆசை பலிப்பதற்கு, இந்தக்கதைகள் மிகுதியும் உதவும் என்பது என் நம்பிக்கை.

இந்தக்கதைகளை படிக்க கேட்ட நண்பர் ஒருவர் வெகு அழகாக தமது கருத்தைச்சொன்னார். 'கதைகள் துவக்கத்தில் வெகுவிரிவாக ஆரம்பமாகின்றன. முடியும்பொழுது, சட்டென்று முடிந்து போகின்றனவே' என்று அவர்சொன்னார். அவருடைய முடிவு சரியானதே. நான் அவருக்கு சொன்ன சமாதானத்தை, விளக்கிச் சொல்லவே, இந்த முன்னுரை எழுதினேன்.

'கணபதிராயன், எனக்கு தூக்கம் வருவதற்காக, இந்தக் கதைகளை சொன்னான். எனக்கு தூக்கம் வரும்பொழுதும், அவன் கதையை நீட்டிக் கொண்டுபோக முடியுமா? எனக்கு கொட்டாவி வருவதைப்பார்த்தால், அவன் ஆனந்தம் அடைவான். வெயிலில் காய்கிற சாமான்களை, மழை வருவதைப் பார்த்து, பட படவென்று எடுப்பதைப்போல, கணபதிராயன் என் கொட்டாவியைக்கண்டு, கதையை சட்டென்று முடித்துவிடுவான்' என்று நான் நண்பரிடம் சொன்னேன்.

இந்தக் கதைகளை படிக்கும் நண்பர்கள், இந்த சமாதானத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

நுங்கம்பாக்கம்,
சென்னை.

வ. ரா.

கற்றது குற்றமா?

கணபதிராயன் சொன்னதாவது :—

ஒரு சமயம் எனது தனிச்சவாரியிலே, திருக்குற்றாலத்துக்குப் போயிருந்தேன். அந்த வருஷம் பருவம் அபரிமிதமான அற்புதத்துடன் கூடியிருந்தது. சாரலும் மழையும் எதேஷ்டம். வீழ்ச்சி ஆகாய கங்கையைப்போல மிக்க அழகு வாய்ந்து பார்ப்பவர் மனதைக் கவர்ந்தது.

எதிர்பாராமல் அந்த வருஷம் ஏகப்பட்ட கூட்டம். காலி பங்களாவே கிடையாது. பெரிய மனிதர்கள் பங்களாக்களுக்காக அலைகின்றார்கள். சாதாரண மனிதர்கள் தங்குமிடத்துக்கு திண்டாட்டம். இருந்தாலும் மனித இயற்கை எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் ஏமாந்து போகுமா? எட்டுப்பேர்கள் என்று கண்டிப்பான உத்திரவு, கொட்டை எழுத்துக்களில் ரயில் வண்டிகளில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கலியாண தேதி காலங்களில், தேர் திருவிழா நாட்களில், அந்த எட்டுப்பேர் வண்டிகளில் எத்தனைபேர்கள் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு விடுகிறார்கள்?

வந்தவர்களுக்கு இடங்கொடுக்கும் பராக்கிரமம் பண்டைக்காலத்து சங்கப்பலகைக்குமட்டும் என்று நாம் எண்ணக்கூடுமா? ரயில்வண்டிமுதல் எல்லாச் சங்கதிகளிலும் ஹிந்துக்களின் இயற்கையே இதுதான். தங்களையே நொந்துகொண்டும், பிறரையும் மனதிற்குள்ளாகவும் வாயைவிட்டும் திட்டிக்கொண்டும் உதவிசெய்து விடுவார்கள். ஹிந்து பொதுக் குடும்பவாழ்க்கையைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளுவோமே. ஒரு குடும்பத்துக்கு ஐந்து வீடுகள் சொந்தமாயிருக்கும். என்றாலும் ஒரு சிறிய வீட்டில் ஐந்து குடும்பத்தாரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து குடியிருப்பார்கள். ஐந்து பேர்கள் தாராளமாய் சௌகரியமாய்ப் படுத்துக்கொள்ளக்கூடிய இடத்தில் பன்னிரண்டுபேர்களுக்குமேல் நெருக்கிக்கொண்டு படுத்துக்கொள்ளுவார்கள். இதில் ஒரு பகுதி பிரிந்துபோய்

இன்னொரு வீட்டில் குடியிருந்தால் என்ன? மாட்டார்கள். ஏன்? பொதுக்குடும்பப் பாச பந்தம் அவர்களைக் கூட்டி வைத்து கொல்லுமே யல்லாமல், பிரித்து வைத்து வாழ வைக்காது. ஏழையான பொதுக் குடும்பத்தைப்பற்றி சொல்லத் தேவை இல்லை. ஒருவன்தான் சம்பாதிப்பான். ஒன்பது பேர்கள் அவனுடைய சம்பாதனத்துக்காக காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் தனித்தனியே பிரிந்து போய் சுயமே, சம்பாதித்து வாழ்க்கை நடத்தினால் என்ன? காடிக்கஞ்சியை பொதுவாக மூடிக்குடிக்கலாம் என்று அந்த ஒன்பதில் ஒவ்வொன்றும் உளறும்!

ஆனால் பொதுக்குடும்ப பாசமிருக்கிற ஹிந்துக்கள் ஒரு ஊரில் ஒத்து வாழ்வதுமட்டும் கிடையாது. அது எந்த விபரீதத்தின் விளைவோ, யார் கண்டார்? காடிக்கஞ்சிப் பழமொழி ஊருக்குமாத்திரம் பொருந்தாதுபோலிருக்கிறது. ஊருக்கு ஏன் போகவேண்டும்? மேலத்தெருவிற்கும் கீழத் தெருவிற்கும் சண்டை. நடுத்தெருவுக்கும் ஓரத்து வீதிக்கும் மனஸ்தாபம். காமன் பண்டிகையில் எரிந்த கட்சியா எரியாத கட்சியா என்ற கூப்பாடு; அடுத்தாற்போல மனஸ்தாபம்! பிறகு கள் சாரயக்கடைப் பிரவேசம்! அடி தடி சண்டை! ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் ஸர்ட்டிபிகேட்! வக்கில்வீடு! மாஜிஸ்ட்ரேட் கச்சேரி! பணச்செலவு! புத்தி கொள்முதல்! ராஜி!! அடுத்த வருஷமும் இதே சண்டை. சக்கரம் மட்டும் நிற்காமல் அழகாயும் விநோதமாயும் சுற்றிக்கொண்டேவரும். அன்பே உருவான பொதுக் குடும்ப வாழ்க்கையின் விபரீத பலன்களில் இது ஒன்று. இது பொது வாழ்க்கையின் நேரான பலன் என்று நான் சொல்லவில்லை. பொதுக் குடும்பத்திலே ஊறுகின்ற அன்பு, அந்த வீட்டு வாயிற்படி வருவதற்குள்ளேயே வறண்டு போகின்றதே என்று வருத்தப்படுகிறேன். ஆனால் தேர் திருவிழாக்களிலும் ரயில் வண்டிகளிலும் எப்படியோ அதிகமாக சண்டைபோடாமல் ஒத்துப்போய்விடுகிறோம்.

நான் திருக்குற்றாலத்துக்குப் போன வருஷத்தில் ஜன சந்தடி மிகுதியும் அதிகம் என்று சொன்னேனே, இடக் கஷ்டத்தைச் சொல்லி முடியாது. நகரங்களில் ஒரு வீட்டில்

தனித்தனியே ஒன்பது குடிகள் இருப்பதுபோல எல்லா வீடுகளிலும் ஜனங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். தனவந்தர்கள் வசித்து வந்த பங்களாக்களிலும் நெருக்கம். சகோதர தன வந்தர் அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டு இடம் கேட்டால், ஏனைய தனவந்தர் மாட்டேன் என்று சொல்லமுடியுமா? அதுவும் மோட்டார்காரை தமது பங்களா வாசலில் பார்த்த பிறகு! நடுத்தர ஜனங்களும், சாதாரண மனிதர்களும், தெருவில் இடங்கிடைக்காமல் தவித்து நிற்பவர்களை, தாங் களே அவர்கள் பரிதாபக்கோலத்தைக்கண்டு வலுவிலே வீடு களுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

இந்த நிலையில் என்கதி என்ன! "சமயத்துக்கு உதவ வேண்டும். எனவே வாடகை வேண்டாம்" என்று பூட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறு பங்களா எனக்கு கிட்டியது. நான் அதற்கு வாடகை கொடுக்கவில்லை. நாடோடியான நான் எத்தனை ஊர்களிலும் தங்கும்போதெல்லாம் வாடகை கொடுப்பது? என்றால் கொடுக்கமுடியுமா? அந்த சிறு பங்களா திருநெல்வேலி டவுனில் வசிக்கும் ஒரு தனவந்த ருடையதாகும். அவர் எனக்குத்தெரிந்தவர். குற்றாலத்தில் ஒரு மாதத்திற்கு தங்கவேண்டும் என்ற எனது ஆசை அவருக்கு எப்படியோ தெரிந்துபோயிற்று. அவர் தமது பங்களாவை எனக்கு தற்காலிகமாக தானம் செய்தார். நானும் அவருடைய நாகரிகப் பிச்சையை நாசூக்காய் ஏற்றுக் கொண்டேன். சாவியைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய இடத் தையும் எனக்கு குறிப்பிட்டுவிட்டு அந்த இடத்துக்கும் கடி தம் எழுதினார். இது பருவகாலத்துக்கு நெடுநாள் முன்ன தாகவே நடந்த நிகழ்ச்சி.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் எங்கெல்லாமோ, சுற்றி விட்டு, பருவகால சமயத்துக்கு திருக்குற்றாலம் வந்து சேர்ந்தேன். எனது தனவந்த நண்பர் தமது மனதை மாற் றிக்கொண்டு பங்களாவை வாடகைக்கு விட்டு விட்டாரோ என்று எனக்கு சிறிது சந்தேகமுண்டு. ஏனெனில் தன வந்தர்களுக்கு மறதியும் பெரிய இடத்து தாட்சிண்யமும் அதி கம். அது எனது நீண்டகால அனுபவமாகும். அவர்களு டைய சொல்லைக்கொண்டு, நான் எந்தக்காரியத்திலும் இறங்கி

விடுவதில்லை. ஒரு சமயம் ஒரு கனவானிடம் அவருடைய வண்டியைக் கேட்டிருந்தேன். சரியென்று அவர் உத்திரவு கொடுத்தார். ஒரு நாழிகை சென்றதும், வண்டியைப்போய்ப் பார்க்கையில், வண்டி இல்லை. கனவானைக்கேட்டேன். 'ஒரு பெரிய மனிதர் தம்மை கேட்காமலே, வண்டியை கட்டிக் கொண்டு போய் விட்டார்' என்று சொல்லி அவர் பரிதபித் தார். அவர் சொல்லியதில் பொய் கிடையாது என்பது எனக்குத் தெரியும். பணக்காரன், ஏழைப்போக்கிரிக்கு பயப்படவேண்டும்; சகோதர தனவந்தன் சொல்லை தட்ட முடியாது; ஸர்க்கார் சில்லரைச்சிப்பந்திகள் முதல் ஜில்லா கலெக்டர் வரையில் எல்லாரிடமும் குனிந்து சலாம் செய்து பிழைக்க வேண்டும்.

இந்த நாட்டுப் பணக்காரன் வந்த பாதையின் கோணல் அது! அவன், பாபம்! என்ன செய்வான்? அவனுடைய உடம்பில் முதுகெலும்பைத் தவிர, மற்ற எல்லா எலும்பு களும் நெருக்கமாகவும் கெட்டியாகவு மிருக்கின்றன. முது கெலும்புமட்டும் கிடையாது. ஆண்டவன் சிருஷ்டியில் பழுக் குறைவு போலும்! என் மனதில் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டே, சாவியிருந்த தென்காசி வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். அந்த வீடு பூட்டியிருந்தது. வீட்டுக்காரர் வெளியே சென் றிருந்தார். 'சாமி வரம்கொடுத்தாலும் பூசாரி வரம் கொடுக்க வேண்டாமா' என்று நினைத்து, அலைந்த களைப்பு தீர, அங்கேயே திண்ணையில் படுத்துறங்கிவிட்டேன். தூங்கும் போது வண்டி நின்ற சப்தம் போலவும் குழந்தைகள் சிரித்து விளையாடும் சப்தம் போலவும் காதில்படவே விழித்துக்கொண்டேன். காதில்பட்ட சப்தங்கள் உண்மை யெனக் கண்டு, சந்தோஷமடைந்தேன்.

வண்டியில் வந்த தென்காசி கனவான், என்னைப் பார்த்தவுடன், யாரென்று கண்டு கொண்டு, சந்தோஷித்து உபசாரமெல்லாம் செய்து, அவர்கள் வீட்டிலேயே போஜ னம் செய்வித்து, மற்றப்படி வேண்டிய வசதியெல்லாம் செய்து தருவதாகவும் சொன்னார். அவருக்கும் பங்களா கொடுத்த கனவானுக்கும் எனது வந்தனத்தை தெரிவித்துக் கொண்டேன். தன் வண்டியிலேயே போகலாம் என்று

சொல்லி, அந்த நண்பர் என்னை அவருடைய வண்டியில் எனக்கென காலியாக வைக்கப்பட்டிருந்த பங்களாவில் கொண்டுவந்து விட்டு, 'வேண்டிய வசதிகளுக்கெல்லாம் எழுதுங்கள். ஒரு வேலைக்காரன் வேண்டுமானாலும் அனுப்புகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றார்.

பங்களாவை எனது வசம் செய்துகொண்ட நான், பங்களா, அருவியின் பக்கத்திலேயே அழகானதாகவும் சிறியதாகவும் சுத்தமாகவும் அது இருந்தது கண்டு, சந்தோஷமடைந்தேன். பிறகு படுக்கையை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டேன். மழை தாரை தாரையாக பெய்தது. சாரலின் வேகம் அற்புதம். இவ்விரண்டையும் பங்களாக்குள்ளிருந்தே அனுபவிக்க வேண்டுமென்பது என் எண்ணம். பங்களாவில் சாரல் நுழையாத இடம் உண்டா? இல்லை. குற்றாலத்து மழை பெரியார்களின் கோபத்தைப்போல. நிமிஷத்தில் தோன்றும்; நிமிஷத்தில் மறையும். பெய்தால், நெல்லூர்ப் பசுக்கள் பால் பொழிவதுபோல பொழிந்து தீர்த்துவிடும்.

மழை நின்றதும், இரண்டு பேர்கள் பங்களாவில் நுழைந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் ஆண்; மற்றவர் பெண். ஆணுக்கு வயது சுமார் 25 இருக்கலாம். பெண்ணுக்கு இருபதுக்கு மேற்படாது என்பது என்மதிப்பு. இருவரும் புருஷன் மனைவியைப்போல காணப்பட்டார்கள். முகவிலே அதைக்கூட என்னால் நிச்சயமாய் நிதானிக்க முடியவில்லை. அவர்களிருவரும் கூச்சம் சிறிது மில்லாமல் சிரித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஆண் மகன் ஏதோ சொல்ல, அவள் அவன் கன்னத்தில் பாவனை அடி அடித்தாள். அதிலிருந்து அவர்கள் சகோதர சகோதரிகளோ தோழர்களோ அல்லவென்று மதித்துக்கொண்டேன். ஆனால் அவர்கள் மாமூல் புருஷன் பெண்சாதியைப்போல் நடந்து கொள்ளவில்லை. எனவே, எனக்கு அது சிறிது வியப்பாயிருந்தது. எந்தப்பொருளில் ஒருவனுக்கு வியப்புதோன்றுகிறதோ, அந்த பொருளைப்பற்றி விசாரிக்கவேண்டுமென்ற ஆவல் பிறப்பது இயற்கையல்லவா? ஆனால் நானாக எதையும் வாய்விட்டு கேட்க இஷ்டப்படவில்லை.

படுக்கையிலிருந்தபடியே கால்களை இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக நீட்டிப்படுத்துகொண்டு, அவர்களை கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னைப்பற்றி அவர்கள் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருப்பதாக மட்டும் அவர்களின் சம்பாஷணையின் ஜாடையிலிருந்து தெரியவந்தது. என்னைப்பற்றி லேசாகக் கேலிசெய்கிறார்கள், சிரிக்கிறார்கள் என்ற சந்தேகமும் எனக்கு உண்டாயிற்று. என் சந்தேகம் தப்பிதமாயு மிருக்கலாம் என்று சும்மாயிருந்தேன். ஆனால் படுக்கையை சுற்றிவைத்துவிட்டு, அவர்களை ஒருமுறை பார்த்தேன். இதற்காகத்தான் அவர்கள் காத்திருந்தவர்கள்போல 'வரலாமா' என்று கேட்டுக்கொண்டே, உள்ளே நுழைந்தார்கள். வாருங்கள் என்று வரவேற்றேன். வந்து, பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களிருவரையும் பார்ப்பது என் கண்களுக்கு நல்விருந்தாயிருந்தது. அவர்களிருவருக்கும் கபடம் அதிகமாயிருந்ததாக அவர்கள் முகத்திலிருந்து தெரியவில்லை. இருவரும் நல்ல ஜோடி.

முதலிலே, அந்தப்பெண் பேசினாள். "உங்கள் உறக்கத்தை நாங்கள் கலைத்துவிட்டோம் போலிருக்கிறது; மன்னிக்கவும். 'சென்ற ஐரோப்பியப் போர்க்காலத்தில், துவக்கத்தில் டாக்டர் பெத்மன் ஹால்வெக் என்று முதல் மந்திரி ஒருவர் இருந்தது உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கும். பெல்ஜியத்தினுள்ளே அனுமதியின்றி ஜெர்மன்சேனை நுழைந்து, ஒரு நாளிருக்கும். அந்த சமயத்தில் முதல் மந்திரியார் ஹால்வெக், ஜெர்மன் பார்லிமெண்டில் பேசும்போது, 'தேவை எந்த சட்டத்தையும் அனுசரிக்காது. (ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை). நம்முடைய சேனைகள் ஏற்கனவே பெல்ஜிய நாட்டுக்குள் புகுந்து விட்டன' என்றார். அவசியமிருந்தால், அயலார் வீட்டில் அழைப்பின்றி, அனுமதியின்றி ஆக்கிரமிக்கலாம் என்ற பெரிய இடத்து தர்மசாஸ்திரத்தை கைக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து விட்டோம்" என்றாள். அவள் சிலேடையாகவும் சிரித்துக்கொண்டும் சொன்னதின் பொருள் எனக்கு விளங்கிவிட்டது. மழைக்காகமட்டும் அவர்கள் அங்குவந்து தங்கவில்லை என்பது எனக்கு வெட்டவெளிச்சமாயிற்று.

குற்றுலத்தில் இடப்பஞ்சத்தால் அவர்கள் என்னிடம் வந்திருக்கிருர்கள் என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

ஆனல் வந்தவர்களின் வேலையை முன்கூட்டியே தெரிந்துகொண்டு பதில் சொல்லத் தாவக்குவது அனுவசியமான ஆத்திரத்தையும் அநாகரிகத்தையும் காண்பிப்பதாகும் என்பது என் சித்தாந்தம். வந்தவேலை தெரிந்தால் என்ன சொல்லுவது, என்னசெய்வது என்பதை முடிவுசெய்து கொள்ளலாம். ஆனல் காலத்துக்கு முன்னே வெளியிடுவது அவ்வளவு மரியாதை இல்லை, வந்தவர்களுக்கு. ஆனல் அந்தப் பெண் நன்ருக ஆங்கிலம் படித்தவள் என்பதை நான் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டு, சும்மாயிருந்தேன். அவள் ஆணை மௌனமாய் வைத்துவிட்டு, தானே பேசியது எனக்கு புதிதாயிருந்தது. ஆனல் அது ஆபாசமாய் மனத்தில் படவில்லை. ஏனெனில் அவள் குரலிலும், பார்வையிலும், சொற்களிலும் யாதொரு ஆபாசமும் தென்படவில்லை. குரல் வினயத்தோடு கலந்து கணீரென்றிருந்தது. பார்வை தெளிவு. சொற்கள் தெளிவாயும் கம்பீரமாயு மிருந்தன. அவள் சொன்னதற்கு நான் பதில் சொல்லவேண்டாமா?

"நீங்கள் சொல்லிய சட்டம் உலகம் தோன்றியது முதல் இருக்கிறது. அதற்கு பலவந்தம் என்று முட்டாள் உலகம் பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. அத்தகைய பலவந்தம் வல்லான் வகுத்த வாய்க்காலாகும். அதை எதிர்ப்பது மடமை. எதிர்க்காம லிருக்கமுடியாது, இயற்கைக்கு பொருந்தாது. வழக்கத்துக்கு விரோதம். ஆனல் புதியமாதிரி பேசி நடப்பதால், உங்களுக்கு தோற்றுப்போக எனக்கு மனமில்லை. உங்கள் ஆக்கிரமிப்பு, குழந்தை பாலுக்கு அழுவதுபோல. அதைக்கண்டு தாய் எப்பொழுதேனும் மனம் நொந்துபோவாளா? நானும் உலகத்தில் ஒருவனல்லவா" என்றேன்.

'தாயினிடத்தில் குழந்தைகளுக்கு கூச்சமும் வெட்கமும் ஏது? தாயைக்கண்டு கூச்சப்படும் குழந்தை இயற்கைக்கு மாருக பிறந்ததாகும். நாங்கள் பேசுவதும் நடப்பதும் புதுமாதிரியாக உங்களுக்கு தோன்றினுலும், இயற்கைக்கு விரோதமல்லவே? பழைய வழக்கத்துக்கு மாருக விருக்கலாம்' என்ருன் அந்த ஆண்மகன்.

'இல்லே; உங்கள் மனதை தாராளமாய் வெளியிடலாம். நான் என்னுலானதை செய்ய காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்றேன்.

'எங்களுக்கு இருக்க, இந்த பங்களாவில் இடம் வேண்டும்' என்று பேச்சை வளேக்காமல், வளர்க்காமல், அந்தப் பெண் கூறினுள்.

'இந்த இடத்தை உங்களுடன் பங்கிட்டுக்கொள்ளத் தயார்' என்றேன்.

இருவரும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். 'பங்கிடுவதில் நீங்கள் சாமர்த்தியசாலியாயிருப்பதால், இந்த வீட்டில் நாங்கள் இருக்கும் வரையில் தயாராகும் உணவையும் நீங்கள் பங்கிடவேண்டும்' என்று அந்தப்பெண் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னுள்.

அதற்கும் நான் பின்வாங்கவில்லே. "நான் ஒண்டியென்பதை நீங்கள் கண்டு கொண்டதைப்பற்றி எனக்கு சந்தோஷம்" என்றேன்.

'நாங்களும் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து வசிப்பவர்கள் தான்' என்முன் ஆண்பிள்ளே.

'பெரிய உலகமே நம்மைக் கூட்டிவைக்கும் பொழுது, சிறிய சிந்தனேகள் நமக்கு எதற்கு? உங்கள் சாமான்களே மறு மழை வருவதற்குள் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடுங்கள். வேண்டுமானுல் நானும் ஒத்தாசைக்கு கூடவருகிறேன். அதில் ஏன் என் பங்கை குறைத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்றேன்.

'நீங்கள் பங்களாவுக்கு காவலாக இருங்கள். நாங்கள் ஒரு நொடியில் வந்து விடுகிறேம்' என்று அவர்கள் வெளியே சென்முர்கள்.

இந்த விநோத ஜோடியைப்பற்றி சற்று நேரம் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர்களேப்பற்றி நினேக்க நினேக்க எனக்கு சிரிப்பும் சந்தோஷமும் கலந்து வந்தன. ஆணும் பெண்ணும் இந்தஜோடியிலேதான், பாரதியார் சொல்லுவது போல, சரிநிகர் சமானம். மாடுகளிலும் மனேகளிலும் ஜோடி அமைவது சிரமம் என்று கிராமத்தார் சொல்லுவார்கள்.

இந்த ஜோடி எப்படி அமைந்தது, யார் பொறுக்கிச் சேர்த்தார்கள் என்று அறிய எனக்கு ஆவல் ஏற்பட்டது. அதைக் கேட்பது நாகரிகமாயிருக்குமா? ஆணுக்குப் பெண் சளேக்காத இந்த ஜோடியை பார்த்தாலும், மனிதவர்க்கத்தின் பிணியும் பஞ்சமும் அடியோடு பறந்துபோகும். இந்த ஜோடி தேங்காயைப்போல! உடைந்தால் இரண்டு சமமான மூடிகளாகத்தானிருக்கும். என் பாக்கியத்தைப்பற்றி நினைத்து சந்தோஷப்பட்டேன். எங்குசென்ருலும், பார்ப்பதற்கும் விசாரிப்பதற்கும் ஒரு விநோதம் கண்களில்படுகின்றதே என்று கருதிக்கருதி களிப்படைந்தேன். பெண் ஆங்கிலத்தில் பெரும் படிப்பாளியாயிருப்பின், ஆணுடைய லட்சணம் எத்தகையதாயிருக்கும்?

ஜெர்மனிதேசத்து மகாகவி கதே ஒருவர்தான், வேண்டுமென்றே படிப்பில்லாத பெண்ணை மணந்ததாக சரித்திரம் கூறுகின்றது. கதே தமது பின்வாழ்வில் மிகவும் வருந்திஞர். ஸோக்ரதர் என்ற மகா ஞானி, அறிவில்லாத முரட்டுப் பெண்பிள்ளையை கலியாணம்செய்து, மிகவும் கஷ்டப்பட்டார். ஸோக்ரதரைப்பற்றி ஒரு சிறுகதை சொல்லுவதுண்டு. அது உண்மையிலேயே நடந்ததாம். ஸோக்ரதரின் நாகரிகமில்லா மனேவிக்கு தன் புருஷனின் அருமை தெரியவில்லே. அவள் அடிக்கடி புருஷன்மீது கோபம்கொண்டு அவரைத் திட்டுவாள். ஒருநாள் அவள் கோபம் அளவுக்கு மிஞ்சிப்போயிற்று. துடைப்பத்தால் ஸோக்ரதரின் தலேயில் அடித்தாள். பிறகு சாணி நீரை தலேயில் கொட்டிஞள்.

ஞானி சிரித்தார். பக்கத்திலிருந்த நண்பரிடம் 'முதலில் இடி இடித்தது. பிறகு மழை பெய்தது' என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்ஞராம். மகாமேதாவிகளுக்கு மேற்கூறிய வாழ்க்கைச் சங்கடம் நேருவது சகஜம். மேதாவிகளே நேரே அளவிடும் அறிவும் ஆற்றலும் அவர்களின் மனேவிமார்களுக்கு உண்டாவதில்லே, இருப்பதில்லே. ஆஞல் சராசரி ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இத்தகைய இடுக்கண் நேருவதில்லே. நானிருந்த பங்களாவை பங்கிட்டுக்கொள்ள வந்த ஜோடி, சராசரி இனத்தை சேர்ந்ததாகும். உலகத்

திலே சராசரி மனிதன்தான் உயர்ந்தவனுகும். எல்லாக் குணங்களும் பிரியப்படத்தக்க அளவில் அவனிடமிருக்கும். சராசரி மனிதன் எல்லோருக்கும் நண்பன். எல்லோருடைய தன்மைகளும் இவனிடத்தில் ஓரளவுக்கு இருப்பதால், இவனைக்கண்டால் பிரியமும் நம்பிக்கையும் ஏற்படும். பெரிய மனிதர்களைக்கண்டால், பக்தியும் பயமும்தான் ஏற்படும்.

இவ்வாறு யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆணும் பெண்ணும் தலைக்கு விதம் போட்டுக்கொண்டது போல, மூட்டைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். பின்னே, ஒரு ஆளும் சில சாமான்களை தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். 'குடும்பம் தூக்க முடியவில்லை' என்றான் ஆண்.

'அதனுலேதான் குடும்பச்சுமை பெண்களின் தலையில் சுமந்து நிற்கிறது' என்று தனது தலையிலிருந்த சமையல் பாத்திரங்களை தொட்டுக்காட்டி, பெண் சிரித்தாள்.

'குடும்பத்துக்கு அலங்காரமான வேலையாளும் கூட வருகையில், நீ அனுவசியமாய் சுமந்தாய்' என்றான் ஆண்.

'குடும்பத்துக்கு ஆபரணம் ஆள் அல்ல. குடும்பத்துக்கு பூஷணம் விரும்பத்தக்க விருந்து' என்று என்னைப் பார்த்து சிரித்தாள் அந்தப்பெண். எல்லோரும் சிரித்தோம்.

குடும்பம் ஆர்ப்பாடமின்றி பங்களாவில் இறங்கிற்று. ஆள் திரும்பிப்போனுன். சாமான்கள் அதனதன் இடங்களில் வரிசைப்படுத்தப்பட்டன. இரவு சமையலுக்கு, சிறிது நேரம் சென்றபிறகு துவக்கப்பட்டது. நான் கறி நறுக்கி கொடுத்தேன். பெண் அடுப்பு மூட்டி உலை வைத்தாள். அவள் புருஷன் நீர் கொண்டுவந்து சுற்றுவேலைகளை செய்தான். சமையலை முடித்துவைத்துவிட்டு, மூவரும் அருவிக்கு நீராட்டத்துக்கு சென்றோம். அங்கேயும் குழந்தைகளைப்போல அவர்கள் விளையாடினுர்கள். அவர்களின் களியாட்டம் என்னையும் விளையாட்டுப் பிள்ளையாக அடித்துவிட்டது.

நீராட்டம் முடிந்தது. நாங்கள் இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தோம். அவர்களுடைய உற்சாகத்தை என்னென்று சொல்வேன்! அவர்களிடம் மனச்சோர்வு ஒருநாளும் ஏற்

படாதுபோல் தோன்றிற்று. வாழ்க்கையிலே அவ்வளவு ருசி அவர்களுக்கு! மேலும் ருசிமட்டும் இருந்து என்ன பயன்? வாழ்க்கையில் ருசிமட்டும் இருந்து, வாழும் வகை தெரியாவிடில், அது துயரத்துக்கும் பொறுமைக்கும் அஸ்தி வாரமல்லவா? இவர்களிடம் பொறுமைக்கு துளிக்கூட இடமில்லை. எப்பொழுதும் குதூகலக்கடலில் ஆழ்ந்து களிப்புடனிருப்பவர்களிடம் பொறுமை எப்படி கிட்ட நெருங்கும்? குளிர்காலத்தில் கணப்புச்சட்டியை அறையில் வைத்தால், அறைமுழுதும் சூடுகொடுத்து விடுவதைப் போல, இவர்களுடைய உற்சாகம் ஏனையோரையும் உற்சாகப் படுத்தும் தன்மையதாகும்.

ஆனல் உற்சாகம் காரணமாக யாரையும் அவர்கள் அலட்சியமாக நடத்தவும் இல்லை, பேசவும் இல்லை. என்ற லும் நயவஞ்சக சுயகாரியப் புலிகளைப்போல் நடந்துகொள் ளவுமில்லை. தங்கள் தலையில் சாமான்களை தூக்கிவந்ததை நான் பார்த்ததும், உடல் உழைப்பின் கௌரவத்தை உணர்ந்தவர்கள் என்று முடித்துக்கொண்டேன். படித்த வர்களும் பெரியதனக்காரர்களும் பாவனை அடக்கம் காண் பித்து, வேலைசெய்வதைப்போல, அவர்கள் செய்யவில்லை. உள்ளபடியே அவர்கள், வேலையிலே இயற்கையான ஊக்கம் காண்பித்தார்கள். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அவர்களைப்பற்றி என் மனத்தில் மதிப்பு உயர்ந்துகொண்டே வந்தது. அவர் களைப்போல ஏனையோரும் வாழ கற்றுக்கொண்டால், உல கம் இனிமையாகத்தோன்ருதா என்று எண்ணிக்கொண் டேன் தனி மரம் தோப்பாமா?

இருப்பிடம் வந்ததும் ‘சாப்பிட நேரம் வந்துவிட்டதா அல்லது இன்னும் கொஞ்சம் நாழி ஆகட்டுமா’ என்று அந்தப்பெண் கேட்டாள்.

‘அதிருக்கட்டும். உங்கள் பெயரைக்கூட இன்னும் தெரிந்து கொள்ளாமல், நான் எவ்வளவுகாலம் பொறுத் திருக்கமுடியும். உங்கள் பெயர்கள்’ என்றேன்.

‘அவர் பெயர் கோபாலன். என்பெயர் தங்கம்மாள். நாங்களிருவரும் (ஐரோப்பியர்கள் சொல்லிக்கொள்வது

போல) சேர்ந்து முழுப்பொருள் ஆகிவிட்டோம்' என்று அந்தப் பெண் சொன்னாள்.

'பாரசீக நாட்டிலே ஆண்கள் வேலைசெய்யாமல், சோம்பிக்கிடந்து ஹூக்கா பிடித்துக்கொண்டிருப்பார்களாம். பர்மாவிலும் அவ்வாறு என்று சொல்கிறார்கள். நாங்கள் இருவரும் முழுப்பொருள் ஆனபிறகு, எனக்கு இந்த அம்மாள் வேலையே வைப்பதில்லை. எனக்குத் தடை உத்திரவு போட்டுவிட்டார்கள். முழுப்பொருளில் நான் எவ்வளவு பகுதி என்பது உங்களுக்கு தெளிவாக விளங்கிவிட்டதல்லவா' என்று கோபாலன் சிரித்துக்கொண்டு கூறினான்.

'ஒவ்வொரு ஜோடியிலும் சப்பை மாட்டை நல்லமாடு இழுத்துக்கொண்டுபோகும் என்று நீங்கள் கேள்விப்பட்டதில்லையா' என்றாள் அவள்.

'ஆம், கேள்விப்பட்டது மாத்திரம் இல்லை. பார்த்துமிருக்கிறேன். கொண்டி மாடு சப்பை மாட்டை இழுத்துக் கொண்டு போய், படுகுழியில் தள்ளுவதை' என்றான் கோபாலன். எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம். மேலும் கோபாலன், 'உலகமே பெண்களுக்கு சொந்தம். அவர்கள் ஆண்களை, பலவித வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஆடச்சொல்கிறார்கள். ராஜபார்ட் போட்டுக்கொண்ட ஆண், தான் உண்மை ராஜா என்று எண்ணிக்கொள்கிறான். பெண்கள் உலகத்தின் வில்முடிக்கிகள். அவர்கள் ஆண்களைக் கவிகளாகவும் வீரர்களாகவும், உத்தியோகஸ்தர்களாகவும் உழவர்களாகவும், வக்கீல்களாகவும் வைத்தியர்களாகவும் இன்னும் எண்ணரிய, சொல்லரிய வேஷதாரிகளாகவும் அமைத்து உலகத்தை ஆட்டிவருகிறார்கள். அதைத்தெரிந்து கொள்ளாமல், ஆண்களும் கூத்தாடுகிறார்கள். அப்படியிருக்க நான்மட்டும் அந்த விதிக்குத்தப்பி நடக்க முடியுமா' என்றான்.

'இம்மாதிரியே பொய் ஸ்தோத்திரம் செய்து, பெண்களை ஆண்கள் அடிமைகளாக்கிவிட்டனர். ம-ா-ா-ஸ்ரீ கோபாலன் அவர்கள் சொல்லுவதை தாங்கள் நம்பவேண்டாம்!

எச்சரிக்கை செய்கிறேன்' என்ருள் தங்கம்மாள். மீண்டும் சிரிப்புத்தான்.

'உங்களுக்குள் மத்தியஸ்தம் செய்யமுடியாது. மனத் தாங்கலுக்கு மத்தியஸ்தம் செய்யலாம். மனப்பூரிப்புக்கு மத்தியஸ்தம் செய்ய யாரால் ஆகும்? செய்யத்துணியும் சாது, முட்டாள் பட்டம் பெறுவான்' என்றேன். எல்லாரும் சிரித்தோம்.

'நல்லது. உங்கள் நட்பு எனக்கு கிட்டியது எனது பெரும்பாக்கியம். நீங்கள் ஜோடி சேர்ந்த கதையைக்கேட்க எனக்கு மிகுதியும் ஆவல். சொன்னுல் கேட்கிறேன். ஆனுல் நீங்கள் இப்போதிருப்பதைப் பார்த்தால், இருவரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, என்னை முழுமுட்டாளாக அடித்து விடுவீர்களோ என்ற பயம் எனக்குண்டு' என்றேன்.

'நான் சொல்லட்டுமா? அல்லது—' என்று சொல்லி, தங்கம்மாள் கோபாலனின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

'பெண்களின் பார்வை ஆண்களுக்கு கட்டளையாகும். உனது கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு நானே சொல்லுகிறேன். நீயே சாட்சி. நீயே காரணம்' என்ருன் கோபாலன்.

சாப்பிட்ட பிறகு ஆகட்டும் என்ருள் தங்கம்மாள். 'சித்தம்' என்ருன் கோபாலன்.

மீண்டும் எல்லோரும் சிரித்தோம். எவ்வளவு நேரம் தான் சிரித்துக்கொண்டிருக்கமுடியும்? அந்த ஜோடியைக் கண்டாலே, எனக்கு சிரிப்பு தானுக வரும். கேலிச் சிரிப்பு அல்ல. உள்ளப் பூரிப்பிலிருந்து எழும் உற்சாகச் சிரிப்பு. அவர்களுடன்கூட இருந்தால் ஊண் உறக்கமின்றி உற்சாகத்தின்மூலமே வளர்ந்து, வாழ்க்கையை கழித்துவிடலாம். ஜோடியிலே ஒருவருக்கொருவர் சளை என்பதில்லாமல் இருக்கின்றனர். காட்டை வெட்டிக்கொண்டுவா என்ருல் மலையையும் சேர்த்து கட்டிக்கொண்டுவந்து விடுவார்கள் இந்த ஜோடி. அவர்களிடம் அவ்வளவு ஜீவதாது நிரம்பியிருந்தது. ஜீவதாதுவுக்கே, தனியான மகிமையும் பெருமையும் உற்சாகமும் இருப்பதை, இந்த ஜோடியிடமிருந்து தெளிவாக தெரிந்துகொண்டேன்.

சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். தங்கம்மாள் பரிமாறினுள். 'சமையல் எப்படியிருக்கிறது' என்ருள். 'தங்கம் கலந்ததில் தாமிரம் இருக்குமா? தங்கம் கை வைத்தது தேனைப் போல ஆகிவிடாதா' என்ருன் கோபாலன்.

'கோபாலன் நாக்கு, கீதம் நிறைந்த புல்லாங்குழல். அது எப்பொழுதும் துதிநிறைந்த கானம் செய்துகொண்டு தானிருக்கும். நீங்கள் சொல்லுங்கள்' என்ருள் தங்கம் மாள்.

'கோபாலன் சொன்னது கற்பனையாக விருக்கலாம். ஆனல் அவர் மிகைப்பட கூறவில்லை. என் நாக்கு பட்டவர்த் தனமான நாக்கு. அதற்கு இந்த சமையல் நன்ருக இருக் கிறது' என்றேன்.

'உங்களைப்போல் கோபாலன் சொல்லக்கூடாதா' என் ருள் தங்கம்மாள்.

'எல்லோரும் ஒரேமாதிரி யிருந்தால், பிரம்மாவின் வேலை எளிதாகிவிடாதா? சிருஷ்டியில் அழகும் ஆனந்த மும் இருக்குமா? அல்லது எனக்கும் உனக்கும் வாக்கு வாதம் ஏற்படுமா? அதைப்பார்த்து நமது நண்பர்தான் சிரிப்பாரா' என்ருன் கோபாலன்.

சாப்பாடு முடிந்தது. 'கதை சங்கதி என்னவாயிற்று' என்ருள் தங்கம்மாள்.

சித்தம் என்ருன் மறுபடியும் கோபாலன்.

'நமது நண்பரைப்பார்த்தால் மிகவும் களைப்படைந்த வர்போலிருக்கிருர். இரண்டு மூன்று நாளாய் உறக்கமில்லை போலிருக்கிறது. இரவு கழிந்து, பொழுதுவிடிந்ததும்' என்று தங்கம்மாள் சொல்லுவதற்குள், 'சூரியன் உதயமாகும். நீராடச் செல்லலாம்' என்ருன் கோபாலன். 'அப்படி யானல், அதன் பிறகு கதை' என்ருள் தங்கம்மாள் தோற்றுப் போகாமல். அவர்கள் விளையாட்டு எனக்கு வெகுவினேத மாயிருந்தது. "கேலியாகப்பேசினலும், தீர்ப்பு தீர்ப்புத் தான். நாளைக்காகட்டும்" என்று சொல்லி படுக்கையை எடுத்துகொண்டு, வெளி வரண்டாவில் படுத்துக்கொண்டு சிஷப்பொழுதில் உறங்கிப்போனேன்.

மறுநாள் காலையில் நான் எழுந்திருக்குமுன், அவர்களிருவரும் எழுந்து, வீடுமுழுதும் கூட்டி மெழுகி, சுத்தம் செய்துவிட்டு, நான் படுத்திருந்த இடத்தைமட்டும் விட்டு வைத்திருந்தனர். என் பங்கை, நான்செய்ய அவர்கள் விடவில்லை. அவர்களே செய்தார்கள். பிறகு மூவரும் அருவிக்குச்சென்று திருப்தியாகும்வரை ஸ்னானம்செய்து வீடு திரும்பி, ஏதோ ஆகாரம் செய்துகொண்டோம். சரியாக ஞாபகம் இல்லை.

'நமது நண்பர் கணபதிராயன் நேற்றிரவே கேட்டாரே, இன்னும் நமது கதையை சொல்லவில்லையே. அவர் மனதைப் புண்படுத்தலாமா' என்றாள் தங்கம்மாள்.

'கதைக்கு குறுக்கே நிற்பது நானில்லை. இதம் சொல்லுபவளைப்போல் நீ முந்திக்கொண்டால், தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்காதே. குற்றவாளி நானல்ல' என்றான் கோபாலன்.

'கதையை நேரே சொல்லிவிட்டால், நான் குறுக்கிடப் போவதில்லை. நேரில்லை என்று எனக்குப் பட்டால், சிலவற்றைச்சொல்ல எனக்கு பாத்தியம் உண்டு. அந்த பாத்தியதையை இழக்க நான் சம்மதிக்கமாட்டேன்' என்றாள் தங்கம்மாள்.

'சரி, நீயே சொல்லிவிடு. எப்படி வேண்டுமானாலும் சொல். நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை' என்றான் கோபாலன்.

'ஏதேது, கதையே எளிதில் வெளிவராதுபோலிருக்கிறது. கதையே எனக்கு வேண்டாம்' என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னேன்.

'வேண்டாம் என்றால் உடனே ஆரம்பித்து விடவேண்டியதுதான்' என்றாள் தங்கம்மாள்.

'சரி, துவக்குகிறது தானே' என்றேன்.

'யார் என்று இன்னும் தெளிவாகத் தெரியவில்லையே' என்றாள் தங்கம்மாள்.

'சரி அய்யா! நானே, அந்தப்பழியை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேனே' என்றான் கோபாலன்.

'அப்பாடா' என்று பெருமூச்சுவிட்டேன். கோபாலன் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினன்:—கேளும்.

எனக்கு கதை சொல்லத்தெரியாது. நான் சொல்லப் போகும் வரலாற்றில் குறை இருக்கத்தான்செய்யும். சொல் குறைமட்டும் இல்லே. விஷயக்குறையும் இருக்கும். ஏனெனின் தங்கம்மாளின் பால்யகாலத்து வாழ்க்கை எனக்குத் தெரியாது. அது அவள்தான் சொல்லவேண்டும். (தங்கம்மாள் தலையை அசைத்தாள்). மேலும் கோபாலன் கூறினதாவது:—

என்பெயர்தான் உங்களுக்கு தெரியும். இந்த நாட்டில் குலம் கோத்திரம் கேட்பதும் சொல்லிக்கொள்வதும் ஒருவகை மரபு. நான் தொண்டமண்டல வேளாளர்களைச் சேர்ந்தவன். முதலியார் பட்டம்; ஆனல் அந்தப்பட்டத்தை என் பெயருடன் எப்பொழுதும் நான் ஒட்டிக்கொண்டதில்லே. பழக்கத்தைத்தவிர அதற்கு வேறுகாரணங்கிடையாது. ஆனல் பிறர் காரணம் கற்பிக்கவும் கூடும் என்பதும் எனக்குத்தெரியும். அவர்களுடைய இந்த கற்பனைக்காரணம் என் சம்பந்தப்பட்டவரையில் உண்மையல்ல என்று மட்டும் நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நான் (தங்கம்மாளும் கூடத்தான்) தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவன் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரர்களுக்கு தங்கள் புத்தி விசேஷத்தால் சிறிது தலேக்கனம் உண்டு என்று உங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கும். உங்களை நாங்கள் உங்கள் வீட்டிலேயே உத்தரவின்றி ஆக்கிரமித்தது அந்த ஜில்லாவின் பிரத்தியேக குணத்தை ஒட்டித்தான் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

எனக்கு இப்பொழுது வயது 25; கோர்ட்டில் உறுதி வாக்குமூலம் கொடுப்பதைப்போல நான் பேசுவதை மன்னித்து விடுங்கள். எனது இயற்கையும் ஆங்கிலப்படிப்பும் அதற்கு காரணங்கள். எனக்கு தமிழ் நேரே பேசத் தெரியாது என்பதும் நீங்கள் இதற்குள் தெரிந்துகொண்டிருக்கக்கூடும். அந்தக் குறையையும் நீங்கள் பொருள்

படுத்தக்கூடாது. உங்களை திருப்தி செய்விக்கவேண்டும் என்ற என் ஆவலைமட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, என்னை ஆசீர்வதிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முதல் முதல் நாடகமேடையில் அடிவைக்கும் வேஷதாரி படும் அவஸ்தையைப்போல் நான் படுகிறேன் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

தஞ்சை ஜில்லாவில் மன்னார்குடி தாலுக்காவில் நான் பிறந்தேன். எங்கள் ஊருக்கு 'பொய்யூர்' என்று பெயர். இந்தப் பெயர் வர காரணம் என்ன என்று பல பெரியார்களிடம் கேட்டிருக்கிறேன். அவர்களுக்கும் காரணம் தெரியவில்லை. பரம்பரையாக வந்த பெயருக்குக் காரணம்சொல்லுவது எதற்காகவென்று மிகவும் தெளிவாக உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியை விண்டு காண்பிப்பதுபோல என்னிடம் ஒருவர் சொன்னார். பின்னர் எதற்குத்தான் காரணம் வேண்டுமென்று மனத்திற்குள்ளாகவே சொல்லி சிரித்துக்கொண்டு, பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டேன். தெரியாது என்று சத்தியமாக எதையும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான் தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்காரன். எல்லாவற்றையும் கரைகண்டதாக அவன் நினைப்பு.

பொய்யான உடலுக்கு மெய் என்று பெயர்கொடுத்து அழைப்பதுபோல, மெய்யாய் பரம்பரையாய் இருந்துவரும் ஊரைப் பொய்யூர் என்று அழைத்திருக்கலாம் என்று தத்துவமுறையில் இன்னொருவர் ஓதினார். முதலில் பேசியவரைக்காட்டிலும் இவரிடம் முட்டாள்தனம் அதிகமாய் இருந்தாலும், ஏதோ காரணத்தைத்தேட முயற்சி செய்தார். பொய்யூர் என்று பெரியார்கள் நிச்சயமாய் பெயர் வைத்திருக்கமாட்டார்கள் என்றுமட்டும் நினைத்துக்கொண்டு, காரணம் வினவுவதை நிறுத்திக்கொண்டேன். பின்னர் வெகு காலம் கழித்து, பெயரும் காரணமும் விளங்கின. எங்கள் ஊரின் பெயர் பொழியூர். பொய்யூர் அல்ல. பண்டைக் காலத்தில் ஒரு சமயத்தில் பாண்டிநாட்டுக்கும் சோழநாட்டுக்கும் எல்லை ஹத்தாக இருந்து, எங்கள் ஊர், பொழியூர் என்ற பெயர் பெற்றது எனத்தெரிந்துகொண்டேன். அக்கம் பக்கத்து கிராமங்களைக்காட்டிலும், எங்கள் ஊரிலே அதிகமாக மழை பெய்வதுண்டு. அந்தக் காரணம்பற்றி பொழியூர்

என்று பெயர்வந்திருக்கலாமோ என்று நான் யுக்திவாதமும் செய்ததுண்டு. இதைப்பற்றி நான் இவ்வளவு நீளமாக பேசியிருக்கமாட்டேன். சொந்த ஊர்ப்பெருமைதான் காரணம்.

பொய்யூரிலே எங்கள் குடும்பம் கொஞ்சம் செல்வமுள்ளது. எனவே செல்வாக்கு அதிகம். ஸர் தாமஸ் மன்ரோவின் ரயத்வாரி திட்டத்தால், சில்லரை மிராசுதார்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் அதிகமான பிறகு, கொஞ்சம் ஜாஸ்தியான பூமி உள்ள எங்கள் குடும்பத்துக்கு அதிக கௌரவம் இருந்தது. எங்கள் குடும்பத்து பெரியார்கள் எல்லாம் சிக்கனமாக வாழ்ந்து, சொத்தை விருத்திசெய்து விட்டார்கள். என் தகப்பனார்காலத்தில் நாங்கள் ஆங்கிலக்கல்வி பயிலத் துவக்காவிடில், இன்னும் எங்கள் சொத்து பெருக்கடைந்திருக்கும். என் தகப்பனருக்கு சடகோப முதலியார் என்று பெயர். என் தாயிருக்கிறார். நான்தான் என் தாய்க்கு தலைப்பிள்ளை. எனக்குப்பின் இரண்டு சகோதரர்களும் ஒரு சகோதரியும் பிறந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் யாதொரு குறைவுமின்றி சௌக்கியமாய் இருக்கிறார்கள். என் தங்கைக்கு கலியாணமாகவேண்டும். தம்பிகள் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

எங்கள் ஊர் முள்ளியாற்றங்கரையில் இருக்கிறது. முள்ளியாற்றில் ஒருபொழுதும் நீர் வற்றுவதில்லை. தஞ்சை ஜில்லா ஆறுகள் வருஷத்தில் நான்கு மாதங்கள் வற்றி வரண்டுபோவது வழக்கம். இந்த ஆற்றில்மட்டும் எப்பொழுதும் நீர் ஓடுவதைக்கண்டு எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. பூமி ரொம்ப பள்ளமாகையால் ஊற்றுப்பெருக்கால், நீர் ஓடுகிறதென்று பின்னர் தெரிந்துகொண்டேன். கம்பன் கவிதையைப்போல் தங்குதடையின்றி சதா ஓடிக்கொண்டிருக்கும் முள்ளியாற்றின்பேரில் எனக்கு ரொம்பப்பிரியம். எங்கள் ஊர்த் துறையில் ஒரு மண்டபம் உண்டு. மண்டபத்தினருகே வேம்பும் அரசும் பிணைத்து வளர்ந்து செழிப்பாய் நிற்கின்றன. மண்டபத்தின் ஒரு மூலைக்கோடிக்குப் போய் ஆற்றை நோக்கி உட்கார்ந்து இயற்கையின் அழகைப் பார்த்தும் சிந்தித்தும் களிப்படைவது என்வழக்கம. ஊரிலிருந்தபொழுதெல்லாம் இந்த வழக்கத்துக்குமாறாக நடந்த

தில்லை. அதிகாலையில் முள்ளியாற்றில் ஸ்னானம்செய்வதும் மாலையில் மண்டபத்துக்குப்போய், காற்றுவாங்கி வீற்றிருப்பதும் என் வழக்கம். ஆங்கிலம் படிக்கத்துவக்கிய சிறிது காலத்துக்கெல்லாம் மன்னார்குடிக்குச்சென்றேன். பின்னர் சென்னைக்குப்போனேன். நான் படிப்பிலே அவ்வளவாக சாமர்த்திய சாலியுமல்ல. முட்டாளுமல்ல. நடுத்தரம்.

நம் நாட்டுப்பையன்கள் ஆங்கிலம் கற்கும் அவதி உங்களுக்குத்தெரியுமா? அப்பா! அதைச்சொல்லி முடியாது. பி.ஏ. பட்டம்பெற்ற ஒருவன் ஆங்கில பாஷைக்காக பத்து வருஷங்களும் கல்வியின்பொருட்டு நான்கு வருஷங்களும் செலவிடுகிறான். நான் சொல்ல வருவது ஒருக்கால் உங்களுக்குப் புரியாமலிருக்கலாம். ஒருவன் ஆங்கிலத்தில் கல்வி கற்பதற்காக செலவிடும் பதினான்கு வருஷங்களில் தமிழில் அதே கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ளுவதாயிருந்தால், ஏழு ஆண்டுகளில் அதை முடித்துவிடலாம். இந்த ரகசியம் பெற்றோர்களுக்கு தெரியாது. மொத்தத்தில் கல்வியின் பொருட்டு பணம் செலவு செய்வதாக அவர்களின் நினைப்பு. ஆயிரக்கணக்கில் பணம் செலவுசெய்து பி.ஏ. பட்டம்பெற்று கல்விமான் என்று பெயரெடுக்கும் மனிதனுக்கு என்ன தொழில் தெரியும்? வீட்டுப்பணத்தை, வருமானத்தைக் கவனிக்காமல் செலவு செய்யும் தொழில் அவனுக்குத் தெரியும். அந்தச் செலவை அவசியச்செலவு, நாகரிகச்செலவு என்று பிறரிடம் சொல்லி, தன்னையே ஏமாற்றிக்கொள்ளத் தெரியும்.

சென்னைப் பல்கலைகழகத்தில் நான் சரித்திரத்திலும் இலக்கியத்திலும் எம். ஏ. பட்டம்பெற்றேன். ஆங்கில இலக்கியம் எனக்கு உயிர்த்தாரகம். ஆங்கில சரித்திரம் தித்திக்கும் தேன் எனக்கு. ஆங்கில இலக்கியத்தைப் படிக்க முயன்றவர்களுக்குத்தான் அதன் அருமை தெரியும். தமிழிலே யாப்புத்தெரிந்தவன் கவியாக மலர்ந்து விடுகிறான். ஆங்கிலநாட்டிலே, யாப்பை அறியாமலே பல அருங்கவிகள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது என் துணிபு.

பிறவிக்கூச்சத்துக்கு நான் அடிமை. வீட்டிலேகூட என் தாயாரிடம் சில சமயங்களில், தேவையானால், பேசு

வேன். தகப்பனாரிடம் அதிகமாகப் பேசினதில்லை. ஆனால் அவர் என் படிப்பு நிமித்தமாக நான் கேட்ட பணத்துக்கு அதிகமாக அனுப்புவாரேயல்லாமல், ஒருபொழுதும் குறைத்து அனுப்பினதே இல்லை. நான் ஊருக்கு வரும்பொழுது ஒருதரம் என்னை ஏற இறங்கப் பார்ப்பார். அவ்வளவுதான். உடம்பு சுகமா என்றுகூட கேட்கமாட்டார். ஒருசமயம் எனக்கு சென்னையில் காய்ச்சல் வந்தது. நான் எவ்வளவோ வேண்டாம் என்று சொல்லியும் என் நண்பர் ஒருவர் எனக்குத்தெரியாமல், என் தகப்பனாருக்கு தகவல் அனுப்பிவிட்டார். அவ்வளவுதான். மறு ரயிலில் சென்னைக்கு வந்துவிட்டார். என்பேரில் அவ்வளவு உயிர் அவருக்கு.

வீட்டிலே எனக்கென்று ஒரு தனி அறை இருக்கிறது. அதிலே தான் குடியாக கிடப்பேன். இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து சுமார் 700 புஸ்தகங்கள் வரையில் சேர்த்து விட்டேன். என்ன அழகு என்றால் அதிலே தமிழ் புஸ்தகம் ஒன்றுகூடக்கிடையாது. ஆங்கில இலக்கியக்கடலில் அமிழ்ந்து ஸ்னனம் செய்தவன், தமிழ் இலக்கிய சாக்கடையில் இறங்கி சேறு பூசிக்கொள்வானா என்பது எனது அப்போதய அபிப்பிராயம். ஊரில் எவருடனும் நான் அதிகமாகப் பேசியதில்லை. ஆனால் என்னைக்கண்டால் எல்லோரும் பிரியமாகப் பேசுவார்கள். இதன் காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் எம்.ஏ. பட்டம்பெற்றதும், செல்வாக்குள்ள உறவினர் உதவியால், மாதம் 150 ரூபாய் சம்பளமுள்ள ஸர்க்கார் உத்தியோகம் எனக்கு கிடைத்தது. அதுவும் சென்னையிலே.

நான் படிக்கும்பொழுதும், உத்தியோகம்பெற்ற பிறகும் என் கலியாண விஷயமாய் நானும் யாரிடமும் பேசினதில்லை. எவரும் என்னிடமும் பேசினதில்லை. என் தாயார் மட்டும் எனக்குகேட்கும்படியாக இரண்டொருதரம் இதைப்பற்றி பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார். மேலும் என் கலியாண விஷயமாய் நான் சிந்தித்ததும்கிடையாது. என் தகப்பனார் கலியாணத்தைப்பற்றி வாய்திறக்கமாட்டார் என்பதும் எனக்குத்தெரியும். எனக்கு கலியாணத்தைப்பற்றி பொதுவாக யாதொரு வெறுப்பும் இல்லை. (இந்த சமயம் தங்கம்மாள் சிரித்தாள்.) கலியாணம்செய்துகொண்டு, இப்பொழுது

கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் என்னைப்பார்த்து தங்கம்மாள் பரிதாபச் சிரிப்பு சிரிக்கும் நிலைக்கு வந்திருக்கிறேன் என்பதுமட்டும் உண்மை. (மீண்டும் தங்கம்மாள் நகைத்தாள்) ஆனால் இயற்கையை எதிர்த்துப் போராட, யாரால் முடியும்?

விவாகத்தைப்பற்றி விசாரிக்காமல், யோசிக்காமல், அதை விரைவிலே நடத்திவிடவேண்டுமென்ற ஆவல்மட்டும் நம் ஜனங்களிடையே இருந்து வருகிறது. நான் ஏதோ பிரசங்கம் செய்து வருவதாய் நீங்கள் நினைக்கவேண்டாம். தங்கம்மாள் நகைக்கவேண்டாம். நீண்டகாலமாக நான்யாரிடத்திலும் சொல்லாமல் என் அகத்தே ஒளித்துக்கொண்டு வந்ததை, நீங்கள் 'கதை சொல்' என்று குத்திவிட்டீர்கள். காசிக்குப்போய் காவடி கொண்டுவந்தேன் என்று சுருக்கமாய் சொல்லுவது எனக்கு அசாத்தியம். என் உள்ளத்தில் நான் அனுபவித்து வந்த துயரங்களை யாரிடமாவது சொல்லி ஆற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது என் எண்ணம். இதைக்காட்டிலும் ஏற்ற சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிடைக்குமா? அதுவும் தங்கம்மாள் சாட்சியாகவும் விகடகவியாகவும் அமர்ந்திருப்பதைக்காட்டிலும்!

கலியாணம் என்பது தனது சுயம்வர பாத்தியதையும் வசதியையும் இழந்து, சந்தையில் அடிமையை விலைக்கு வாங்குகிற சம்பவமாக மாறிவிட்ட பின்னர் விவேகிகளுக்கு மனத்தில் இனிப்பு ஏற்படுமா? கலியாணம் என்றால் ஆணுக்குப் பெண்ணும், பெண்ணுக்கு ஆணும் கழுத்தில் கட்டை கட்டுவதுபோல் ஆகிவிட்டது. கட்டையை தூக்கிச்செல்ல யார்தான் சம்மதிப்பார்? தான் நேரே வேட்டையாடாத பொருளை தின்பவன் பெருவயிறு படைத்தவன். தான் தேடாமல் பொருளை செலவழிப்பவன் வீணன். தங்கள் இஷ்டமில்லாமல், மணமுடிக்க இசைபவர்கள் மூடர்கள், கோழைகள். ஆகாராதிகளை வழக்கத்தையொட்டி உட்கொள்ளுவதில் பெருத்த நஷ்டமுண்டாகாது. கலியாண விஷயத்தில் மனிதன் மரக்கட்டையைப்போல நடந்துகொண்டால், அவனிடம் மனிதத்தன்மை இருக்கப்பெறுமா? பல தலைமுறைகள் சென்றால், மனிதனும் யந்திரத்தைப்போல

உயிரில்லாமல் வாழத்துவக்கி விடுகின்றான். இத்தகைய கதி எனக்கும் நேரலாகாது என்ற கருத்துக்கொண்டு, கலியாணத்தைப்பற்றி நினைக்காமலே இருந்துவந்தேன். ஆனால் ஆங்கில இலக்கியத்தை படிக்கப்படிக்க என் இதயம் புழுங்கிற்று. ஒரு பெண்ணும் பிடிக்காத அளவுக்கு அகம்பாவியாகிவிட்டேனோ என்று நினைத்து நானே என்னை நொந்து கொள்வேன். உயரப்பறந்தாலும் ஊர்குருவி பருந்தாமா என்று எண்ணுவேன். நம்முடைய ஜன சமூக நிலைமையை ஓராமல் தனியான கற்பனைக் கருத்துக்களை உள்ளத்தில் புதைத்து வைத்துக்கொள்வதால், துன்பமேயல்லாமல் இன்பம் கிட்டாது என்பது என் அனுபவம்.

எனக்கு உத்தியோகமானபிறகு ஒருசமயம் ஒருமாத ரஜாவில் பொய்யூருக்குப் போயிருந்தேன். ஊரிலுள்ள யாவரும் என்னை ஒவ்வொருவராக துக்கம் விசாரிப்பவர்களைப் போல வந்துபார்த்து, எனக்கு கிடைத்த பாக்கியத்தைப் புகழ்ந்தும் வியந்தும் பேசினார்கள். அவர்கள் சல்லாபம் எனக்கு பிடிக்கவில்லை. வடகோடி துருவத்தைக்கண்ட வீரன் வந்தால், இவர்கள் என்னசெய்வார்களோ எனக்குத் தெரியவில்லை. ஸர்க்காரில் அற்ப உத்தியோகம் கிடைத்தவுடனே, இவர்கள் தலைகால் தெரியாமல் ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார்கள். மனிதனுடைய வாழ்க்கை ஸர்க்கார் உத்தியோகத்திலே புகுந்து அடக்கம் பெற்றுவிட்டதா? இவர்களுடைய அர்த்தமற்ற ஆனந்தமும் மோகமும் பலப்பல நினைப்புக்களை என் உள்ளத்தில் எழுப்பின. ஆனால் அவர்களின் பேச்சுக்கு யாதொரு பதிலும் சொல்லாமல், எல்லாவற்றையும், மந்திரித்த பசுவைப்போல கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

கோடிக்கணக்கில்பொருள் சம்பாதிக்கும்மோட்டார் அரசனாகிய போர்டு, பௌதிக சாஸ்திரிகளான எடிஸன், மார்க்கோனி போன்றவர்களை இவர்கள் கண்டால், கண்ட இடத்திலேயே, கண்ட நிமிஷத்திலேயே, தங்கள் பிராணனைவிட்டு விடுவார்கள் போல, இவர்களுடைய பேச்சுப்பாவனையிலிருந்து, நான் அறிந்துகொண்டேன். காலத்தின் சூழ்ச்சியால், மிதமிஞ்சிய அற்பத்தனம் இவர்களுக்கு வரப்பெற்றதைக்

குறித்து, நான் பெரிதும் வருந்தினேன். வருஷத்திலே இரண்டாயிரம் ரூபாய் வருமானம், கண்களிலே பெரியதொரு பொக்கிஷமாக படக்கூடிய நிலைக்கு இவர்கள் வந்துவிட்டார்களே, எனக்கருதி ஏங்கினேன். ஸர்க்காரைச் சுற்றியில்லாமல், இவர்களால் வாழ்க்கை நடத்தமுடியாது போல இவர்கள் தங்கள் பேச்சின் மூலமாய் காண்பித்து கொண்டது, எனக்கு வியப்பை உண்டாக்கிற்று. அற்பத்தனமும் பேராசையும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவை என்று அவர்களின் நடவடிக்கைகளிலிருந்து தெரிந்துகொண்டேன். என்றாலும், எனக்கு இதுவரையிலும் இல்லாத ஒரு புதிய அனுபவமும் உணர்ச்சியும் ஏற்பட்டன.

பெண்களைப்பற்றி குறை பேசுவதில் பயனென்ன என்று நினைத்தேன். ஆண்கள் தங்கள் உண்மை நிலைதவறி அடிமைகளாக வாழுங்காலத்தில், பெண்கள் அடிமைகளுக்கு அடிமைகளாகத்தான் வாழ்ந்து வரமுடியும். கல்வியறிவில்லாத, அற்பத்தனம் நிறைந்த, பேராசைபடைத்த, கோழைத்தனத்தை ஆபரணமாகப் பூண்டிருக்கும் மனிதன் கலியாணத்தின் மூலமாக, எந்த பலனை அடைய விரும்புகிறான்? சம்பளமில்லாத சாசுவத வேலைக்காரியை அவன் விரும்புகிறான். வாழ்க்கையைப்பற்றி கவலைப்படாதவன் வாழ்க்கைத் துணைவியைப்பற்றி கவலைப்படப்போகிறானா? பொய்யூர் வாசிகளின் இல்லற வாழ்வு எனக்கு சற்றும் இனிப்பை அளிக்கவில்லை.

எப்பொழுதும் போல தகப்பனார் "வா" என்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டு, தமது அலுவலின்பேரில் சென்றார். தாய்மட்டும் சற்று அதிகமாகவே, இந்தத்தடவை பேசினார். எதையோபேச, இரண்டு மூன்றுதரம் வாயெடுத்துவிட்டு, பேசாமல் நிறுத்திக்கொண்டார். என்னிடத்தில் எதையும் சொல்ல என் தாயார் இதுவரையிலும் கூச்சப்பட்டதில்லை. இப்பொழுது கூச்சப்பட்டதற்கு காரணம் தெரியவில்லை.

"ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தீர்களே, அம்மா, அதை ஏன் சொல்லாமல் நிறுத்திவிட்டீர்கள்? உங்கள் பேச்சை நான் என்றைக்கேனும் தட்டியிருக்கிறேனா" என்றேன்.

"இல்லையப்பா! ஒன்றுமில்லை. வெறும் பித்தான எண்ணம்! உனக்குத் தெரியாததை நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்? என்றாலும் மனம் கேட்காமல், அதைச்சொல்ல வாயெடுத்தேன்? ஆனால் இதுசமயமில்லை என்று நிறுத்திக் கொண்டேன். ஒன்றும் அவசரமில்லை" என்றார்.

"அவசரமிருப்பினும் இல்லாவிடினும், பாதகமில்லை. நீங்கள் என்னிடம், நீங்கள் பெற்று வளர்த்த பிள்ளையிடம், கூச்சப்படுவது என்மனதுக்கு சமாதானமாயில்லை. நீங்கள் அதை இப்பொழுது என்னிடம் சொல்லுவீர்களாகில், என் மனதுக்கு ஆறுதல் ஏற்படும்" என்றேன்.

"உனக்கு ஏன் வருத்த முண்டாக்கவேண்டும்? மனம் சலித்துக்கொள்ளாதே. சொல்லிவிடுகிறேன். உன் கலியாணத்தைப்பற்றி உன்னிடம் பேசலாமாவென்று நினைத்தேன். அவ்வளவுதான்" என்றார்.

"நீங்கள் பேசாமல் வேறு யார் பேசக்கூடும்? வேறு யாருக்கு அந்தக் கடமையும் பாத்தியமும் உண்டு? அதற்காக நீங்கள் ஏன் கூச்சப்படவேண்டும்? என் உத்தியோகத்தையும் சம்பளத்தையும் கண்டு, ஊரார் பயந்து பக்தி காண்பிப்பதுபோல, நீங்களும் நடந்துகொள்ளவேண்டுமா? கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டியதுதான். கலியாணத்துக்கு பெண் வேண்டாமா" என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னேன். என் சிரிப்பைக்கண்டு என் தாயாரின் கூச்சமும் போய்விட்டது.

"நீ கடைசியில் சொன்னதை நினைத்துத்தான், உன்னிடம் கலியாணப் பிரஸ்தாபம் செய்ய கூச்சப்பட்டேன். நல்ல பெண், கண்ணில் தென்படவில்லை. நானும் மூன்று வருஷங்களாகத்தான், கண்கொத்திப் பாம்பைப்போல கவனித்து வருகிறேன். காலம் கைகூடவேண்டும். இப்பொழுது எதற்கு அந்தப் பேச்சு" என்று சம்பாஷணையைத் தாயார் ஒருவாறு முடித்துவிட்டார். நானும் என் அறைக்குச்சென்று, எனது புஸ்தக பர்ணசாலையில் புகுந்து, தவம் செய்யத்துவக்கினேன்.

ஆங்கில இலக்கியத்தின் நயத்தையும் ஸ்வாரஸ்யத்தையும் நான் புகழ்ந்தால், எனது தமிழ் சகோதரர்களுக்கு

கோபம் வந்தாலும் வரும். கோபப்பட்டு ஆகிற காரியம் என்ன? கடல் தவளையொன்று வழிதப்பி, கிணற்றுக்குள் வந்து விழுந்ததாம். கிணற்றிலும் ஒரு தவளையிருந்தது. வந்து விழுந்ததைப்பார்த்து "நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்" என்று கிணற்றுத்தவளை கேட்டது. கடலிலிருந்து என்றது மற்றைய தவளை. கடல் எவ்வளவு பெரிதிருக்கும் என்று கிணற்றுத் தவளை கேட்டு, தனது உடம்பை ஒப்பிக்காண்பித்தது. அதைக்கண்டு இன்னும் பெரிது என்றது கடல் தவளை. இப்படி சொல்லிக்கொண்டுபோகவே, கிணற்றுத் தவளை நன்றாக மூச்சுப்பிடித்துக்கொண்டு, தனது உடம்பை மிகுதியும் ஒப்பிக்காண்பிக்க எத்தனிக்கையில், வயிறு வெடித்து இறந்து போயிற்றாம்.

கவிதையும் காவியமும் கதையும் கலைநூலும், மற்றும் சரித்திர சாஸ்திர நூல்களும் ஆங்கில பாஷையில் இருப்பன போன்று, வேறு எந்த பாஷையிலிருக்கின்றன? எவ்வளவு இருக்கும் என்று எவரேனும் கேட்டால் அவருக்கு கிணற்றுத்தவளையின் கதி நேருமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஆங்கிலேயர்கள் எவ்வளவு அரும்பாடுபட்டிருக்கின்றார்கள்! தொட்ட, துவக்கிய காரியத்தை அவர்கள் ஒருநாளும் நடுவழியில் விட்டுவிடும் வழக்கமேயில்லை. தோல்வியே அறியாத நாட்டார் என்று அவர்கள் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். அதைப்பற்றி ஏன் பேசவேண்டும்? ஜனங்களின் சிறுமை கண்ணிற்படும்பொழுதெல்லாம், மனதுக்கு ரொம்பவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது. வாழ்க்கையின் மர்மத்தை விள்ள முயற்சிசெய்யும் ஆங்கில ஆசிரியர்களுடன் சல்லாபம் செய்து, என் அறையில் இருந்தேன். மாலைப்பொழுது வந்தது. வழக்கப்படி முள்ளியாறு மண்டபத்துக்குப் போகலாம் என்று எண்ணி, வெளியே சென்றேன்.

முள்ளியாற்றுக்குச் சென்றதும் நான் இதுவரையிலும் பார்க்காத ஒரு காட்சியை கண்டேன். தண்ணீர்க்கரையில் ஒரு பெண் ஸ்னானம் செய்து முடித்துவிட்டு, உடை மாற்றிக் கொண்டு, வீட்டுக்கு திரும்பும் தருவாயிலிருந்தாள். பக்கத்திலே ஒரு வேலைக்காரி நின்றுகொண்டிருந்தாள். அந்தப்

பெண்ணைப் பார்த்தேன். ஆனால் வெறித்துப் பார்க்கவில்லை. வெறித்துப் பார்ப்பது நாகரிகக் குறைவல்லவா? என்று ஆம், திருட்டுத்தனமாக இரண்டொருமுறை பார்த்தேன். பெண் ஊருக்குப் புதிது. இதற்குமுன் அவள் இந்த ஊருக்கு வந்ததாயும் தெரியவில்லை. வேலைக்காரியை கேட்கலாமென்றாலோ, பெண்ணும்கூட இருக்கிறாள். மேலும் இத்தகைய ஆசாமிகளுடன் பேசும் வழக்கம் நான் இதுவரையிலும் வைத்துக்கொண்டதில்லை. இதுவரையிலில்லாத புதியதொரு பரபரப்பு என் உடம்பில் தோன்றிற்று. அந்த பரபரப்பு எனக்கே பிடிக்கவில்லை.

"என்ன இருந்தாலும் கிராமத்தைப்போல பட்டின வாழ்வு சுகப்படாது. நல்ல ஸ்னானம்! வீட்டுக்குப்போகலாமா" என்றாள் அந்தப் பெண்.

அந்தக்குரல் காந்தமாய் இழுத்துவிட்டது என்னை. (தங்கம்மாள் சிரித்தாள்) "சபை முறையைத்தழுவி, தங்கம்மாள் சிரித்தது ஒழுங்குக்குறைவு என்று உங்களிடம் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தங்கம்மாளை வைத்துக்கொண்டு இனிமேல் என்னால் கதைசொல்ல முடியாது." என்று கோபாலன் கோபிப்பதைபோல பேசினான்.

"இதையெல்லாம் முன்னமேயே யோசித்து, கணபதிராயனுக்கு கதைசொல்ல ஆரம்பிக்காமல் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அலை ஓய்ந்து ஸ்னானம் செய்வது தங்கள் கருத்தா" என்று தங்கம்மாள் கூறி மறுபடியும் நகைத்தாள்.

சரி என்று கோபாலன் சொல்லுகிறான்:—"அந்தக் குரல் சிலுவையில் அறைந்ததுபோல என்னை அந்த இடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டது. கால் முன்னும் ஓடவில்லை; பின்னும் இழுக்கவில்லை. நெட்டைப் பனையைப்போல நின்றுகொண்டிருந்தேன். நான் சற்றேறக்குறைய ஆறடி உயரம் என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள்.

அந்தப் பெண் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றாள். சிறிது நேரத்திற்கு எல்லாம், என் நினைவு எனக்கு வந்தது. சிந்திக்கலானேன். அவள் யார், எந்த ஊர் முதலிய விவரங்

களை அறிய எனக்கு ஆசை. நான் யாரைக்கேட்பேன்? யாருக்குத் தெரியும் என்று நான் தெரிந்துகொள்ளுவது? மேலும் எனக்கு பிறரிடம் சல்லாபப் பழக்கம் இருந்தா லல்லவோ எதையும் எவரிடமும் விளையாட்டாகவும் வினை யாகவும் பேசித் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? நான்தான் மௌனம் சாதிக்கும் புத்த விக்கிரகத்தை போன்றவனு யிற்றே! மண்டபத்துக்குச்சென்று காற்றுவாங்கலாமென்று சென்றேன். என் உடம்புமட்டும் அங்கிருந்தது. என் நினைவுமுழுதும் வேறு இடத்துக்குப் போய்விட்டது. இடத் தையும் குறிப்பிடவேண்டுமா?

வழக்கம்போல நான் மண்டபத்தில் தங்குகிற நாழிகை யளவு அன்று தங்கவில்லை. வீட்டிற்குத் திரும்பினேன். மனதிலே அமைதியில்லை. இரவில் ஆகாரமும் செல்ல வில்லை. தாயார் காரணம் கேட்டார். கலியாணத்திற்கு ஆயிரம் பொய்சொல்லலாம் என்று பெரியோர்கள் சொல்லு கிறார்களல்லவா? அந்த ஆயிரத்தில் இரண்டொன்றை அப் பொழுதே சொல்ல துவக்கிவிட்டேன். காலமே வைத்தியனை அழைத்துவரலாமென்று தாயார் சொன்னார். வேண்டா மென்று சொன்னேன். பிடிவாதம் செய்வார்போலிருந்தது. மெதுவாக ஒன்றும் பேசாமல் மெத்தைக்கு சென்றேன்.

எங்கள் வீடு மாடி வீடு. மெத்தை அறை ஒன்றிலே நான் படுத்துக்கொள்ளுவது வழக்கம். நல்ல நிலவு. கவ னிப்பாரற்ற சந்திரன்! இரவு முழுதும் அவன் தனியாக இருப்பதை எவரேனும் லட்சியம் செய்கிறார்களா? ஏதோ ஒன்றிரண்டு காதலர்கள் சந்திரனைப்பார்த்து, தென்றற் காற்றால் கொளுத்தப்பட்டுப் புலம்புகின்றனர். மற்றைய யாவரும் தாளிட்டு வீட்டினுள்ளே குறட்டைவிட்டு உறங்கு கின்றனர். நான் காதலனுகாவிட்டாலும், கவலை பிடித்தவ னுகிவிட்டேன். சந்திரனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந் தேன். தென்றலான புலி என்மீது கொடுமையாய்ப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் நான் பயப்படவில்லை. இன்னும் கொடுமையாய் பாயவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண் டேன். நெடுநேரம் நிலவிலே நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

இந்த சமயங்களில் நேரத்தை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? இதற்குள் நடு தெருவினின்றும் பாடும் குரல் ஒன்று கேட்டது. நடுத் தெருவில் எங்கள் வீட்டிற்கு எதிரே, பின்புறமாக, சொர்ணத்தாச்சி வீடு இருக்கிறது. சொர்ணத்தாச்சி எங்களுக்கு எட்டத்து உறவினர். அவர்களுக்கு பிள்ளைகுட்டி கிடையாது. அவர்கள் வீட்டிலிருந்துதான் குரல் புறப்படுகிறது என்று தெரிந்தது. பெண்ணின் குரல் என்றும் தெரிந்து கொண்டேன். அவள் ஏன் இந்த வேளையில் பாடுகிறுள்? ஊரார் அதை கேவலமாக எண்ணுவார்களே என்று நான் பயந்தேன். பாட்டுமட்டும் ஒரு நாழிகை வரையிலும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தேன். அப்படியே தூங்கிப்போனேன்.

காலமே எழுந்திருந்து வழக்கம்போல முள்ளியாற்றுக்கு ஸ்னனம் செய்யச்சென்றேன். அங்கு என்ன கண்டேன்? முதல் நாள் பார்த்த பெண் ஸ்னனம் செய்து, பரபரப்பு இல்லாமல் தலையை தவட்டிக்கொண்டு, நுனி முடிச்சுப்போட்டு, அதிலே ஒரு ரோஜாமலரை சொருகி வைத்துக்கொண்டாள். மாற்றுச் சேலையை உடுத்திக் கொண்டு, அரசுமரத்தடிக்குப்போய், பிரதட்சணம் செய்தாள். 108 எண்ணினேன். பின்னர் சூரிய நமஸ்காரம் நடைபெற்றது. சங்கீதத்தைக்கேட்டு 'மருண்ட கோனைப் போல, ஆற்றின் கரையிலிருந்துகொண்டே இவை யாவற்றையும் கவனித்து வந்தேன். ஆனுல் என்னை அவள் சற்றும் கவனித்ததாக தெரியவில்லை.

நான் சென்னை சர்வகலாசாலை இரட்டைப்பட்டம்பெற்ற எம்.ஏ. என் முகத்திலேயே அது எழுதி ஒட்டப்பட்டிருக்கும் என்பது எனது குழந்தை நினைப்பு. நான் வயதில் இளைஞன்! அறிவாளி! அழகுவாய்ந்தவன்! ஊருக்கு 'ராஜா'! இவ்வளவு சிபார்சுகளும் லட்சணங்களும் இருப்பினும் அவள் யாதொன்றையும் கவனித்து லட்சியம் செய்ததாக தெரியவில்லை. எனது இதயம் எங்கேயோ பதுங்கிக்கொண்டது. அவளது செயல்களை என் கண்கள் மட்டும் அப்படியே விழுங்கிக்கொண்டிருந்தன. நல்ல அதிருஷ்டத்துக்கும் ஒரு முடிவுவேண்டாமா!

அவள் போய்விட்டாள். நானும் ஆறும் பாக்கி. ஆற்றினிடம் முறையிட்டுக்கொள்ளுவதா? அது தன் கதியிலே தயங்காமல் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. மனிதர்களும் அவ்வாறு தானே செய்யவேண்டும்? ஆற்றினிட மிருந்து புத்தி கற்றுக்கொண்டேன். ஸ்னானம்செய்து முடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

அந்தப் பெண் பார்வைக்கு புதிதாய் இருந்தாள். அவளை நினைக்க நினைக்க ஆனந்தமும் அதிசயமும் ஒருங்கே கூடி, என் உள்ளத்தில் கூத்தாடின. ஆனால் என்னையே நான் வெறுத்துக்கொண்டேன். ஏன்? ஊர் சின்ன ஊர். அதிலே வந்தவர்கள் போனவர்கள், எல்லோருக்கும் தெரியும். கிராமத்தில் இதை விசாரிக்காமல் இருந்தால் அவர்களுக்குப் பொழுது போகாது. அது அவர்களுக்குப் பரம்பரை பழக்கம். எல்லோருக்கும் இதற்குள் பகிரங்கமாய் தெரியக்கூடிய சங்கதி எனக்குமட்டும் ரகசியமாய் இருப்பதென்றால், அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் இதுவரையிலும் ஒருவருடனும் பழகாத தன்மையில் இருப்பதனாலே தானே அது எனக்கு ரகசியமாய் இருந்திருக்கிறது? நானும் கலகலப்பாய் இருந்திருந்தால் இந்த ரகசியத்தினால் வேதனைப்பட வேண்டியிருக்குமா? எனவே என்னையே நான் நொந்து கொண்டேன். என்ன நொந்துகொண்டாலும், அவளைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லையே! தெரிந்துகொள்ளவல்லவா வழிதேடவேண்டும்? ஊரில், வெற்றிலைப்பாக்கு கடை வைத்திருக்கிற சுப்பன் ஒருவனோடுதான் ஏதேனும் எப்போதாவது பேசுவேன். அவனைக் கேட்கலாமா?

என் அறைக்குள்சென்று, நிலைக்கண்ணாடி முன்னே நின்று, என் அழகைப்பார்த்தேன். இவ்வாறு செய்வது சிறுபிள்ளைத்தனம் என்று எனது நண்பர்களிடம் நான் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். தனக்கு வந்தால்தானே தலைவலியும் காய்ச்சலும், தெரியும்? நண்பர்களிடம் கூறியதை மறக்கவில்லை. ஆனால் அதை எனது செய்கையால் மறுத்துவிட்டேன். என் முகத்தை அணு அணுவாக கவனித்தேன். அழகு இருந்தால் பெண்களுக்கு போதும் என்பது எனது அப்போதய நினைப்பு. கண்களை எந்தந்த

வரிசைகளிலெல்லாம் வைத்து அழகுபார்த்தேன்! (தங்கம்மாள் வாய்க்குள் துணியை அடைத்துக்கொண்டு சிரித்தாள். கோபாலன் இதைப் பார்க்காமல் இருப்பாரா?) இப்பொழுது தங்கம்மாள் எனது மடைமையைக்கேட்டு, சிரிப்பது பொருத்தம் உள்ளதாகும். (உடனே தங்கம்மாள் துணியை எடுத்துவிட்டுக் கடகடவென்று நகைத்தாள். நாங்களெல்லோரும் சிரித்தோம். அதிகமாக சத்தம் செய்து கோபாலன் சிரித்தார்.)

என் பெயரை எஸ்.ஜி. பால் என்று மாற்றிக்கொண்டதை உங்களுக்குச் சொல்ல மறந்துபோனேனே! கண்ணுடியின் முன்நின்று கவனித்த நான் "எஸ்.ஜி. பால் அழகில் அவ்வளவு குறைந்தவனல்ல; படிப்பிலும் பதவியிலும், அப்படியே; என்றாலும் அந்தப் பெண்ணின் பார்வையை அவனுல் கவரமுடியவில்லையே! என்னவேண்டியிருக்கிறது" என்று எனக்குள்ளாகவே சொல்லிக்கொண்டேன். இதற்குள் காலடிச்சத்தம் கேட்டது. திரும்பி, திருட்டுவிழி விழித்தேன். நான் செய்துகொண்டிருப்பது திருட்டு என்பது என் எண்ணம். பலகாரம் சாப்பிட என் தாயார் என்னைக்கூப்பிட்டார். பலகாரம், ஆகாரம் முதலியன எல்லாம் உபசார சங்கதிகளாய் முடிந்தன. பலகாரம் சாப்பிடும் பொழுது வைத்தியனின் நினைவு தாயாருக்கு வாாமல் இருக்க வேண்டுமேயென வேண்டிக்கொண்டேன். இந்த சமயங்களில் வேண்டிக்கொள்ளுவதற்கு விரோதமாகத்தான் எல்லாம் நடக்கும். மீண்டும் வைத்தியப் பிரஸ்தாபம் நடந்தது. ஏதோ சாக்குச் சொல்லிவிட்டு, என் அறைக்குப் போய்விட்டேன்.

அங்கேபோயும் பயன் என்ன? எங்குசென்றாலும், மனிதனின் நிழல் கூடவேசெல்லும் என்பார்கள். அவன் அவன் நினைப்பும் அவன்கூடத்தான் செல்லும். அதையும் சேர்த்து பெரியோர்கள், "அவனவன் நிழலும் நினைப்பும் அவனவனுடன் செல்லும்" என்று கூறியிருக்கலாம்.

அன்னத்தை தூது விட்டான் நளன். மேகத்தைத் தூது அனுப்பினுன் பின்னொருவன். எனக்கு எது தூது செல்லும்? ஏதேனும் இணங்கினுலும், தூதை வரவேற்க

ஒருவர் வேண்டாமா? என் நினைப்புத்தான் என்னுடைய தூது என்று நினைத்து, அறையில் எனது சாய்வுநாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டேன். அவசர சமயத்துக்கு பயன்படாத புத்தி என்னத்திற்காகும்? கொள்ளை நேரும் காலத்தில் அதைத் தடுக்கமுடியாத சரீர பலம் யாருக்கு உபயோக மாகும்? அது போல, காதலித்த பெண்ணின் விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதவன் யாரைச்சேர்ந்தவன்? மகாப் பெரிய மனிதன் என்று என் உள்ளத்தில் என்னைப்பற்றி நினைப்பு! அந்த நினைப்பு காரியத்திற்கு ஆகுமா? என்னையே நான் இகழ்ந்துகொண்டும் நொந்துகொண்டும் படுத்திருந் தேன். சிறிது நேரத்தில் கண்ணயர்ந்தேன்

கனவு கண்டேன். நான் அந்தப்பெண்ணைச் சந்தித்த தாகவும், சந்தித்த சமயத்தில் ஏதோ கேட்க, அவள் என்னை மதிக்காததும் தவிர, ஏளனமாக சிலவற்றைச் சொல்லி, எனது அகம்பாவத்தை நான் விட்டாலன்றி, நான் ஒன்றுக் கும் உதவமாட்டேன் என்று என்னைக் கண்டித்தது போல வும் என்கனவில் தோன்றிற்று. கண் விழித்துக்கொண்டு பார்த்தேன். எனது அறையில் சாய்வு நாற்காலியில் கால்களை நீட்டிக்கொண்டு படுத்திருப்பதுதான் தெரிந்தது. அந்தக் கனவு மெய்யாக இருக்கலாகாதா என்று உள்ளம் உருகி னேன். என்னைச்சந்தித்து அவள், என்னை தன் கீதக்குரலால், எவ்வளவு திட்டினாலும் பாதகமில்லை என்று எண்ணினது உண்டு.

அன்று மாலையும் வழக்கம்போல மண்டபத்துக்கு போனேன். ஆனால் மனதிலே வேகமும் ருசியுமில்லை. ஜீரண சக்தி இல்லாதவன் மாமூலாக ஆகாரம் சாப்பிடுவதை ஒப்ப, நான் முள்ளியாற்றுக்கு சென்றேன். ஆனால் மனதை ஒளிப் பதில் புண்ணியம் என்ன? நேற்றையதினம் மாலையில் வந்ததுபோல ஒருக்கால் அந்தப்பெண் ஆற்றுக்கு வரமாட் டாளா, நான் சந்திக்கலாகாதா என்ற அவல ஆசை என்னி டம் இருந்தது என்பதை நான் ஒளிக்கவில்லை. மண்டபத் துக்குச்சென்று நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தேன். என்னைத் தவிர ஈ காக்கை இல்லை. அவளும் வரவில்லை.

ஊருக்குப் போய்விட்டாளோ என்று எண்ணினேன். போய்விட்டாள் என்று முடித்துக்கொண்டு வருந்தினேன். "நீ யார்" என்று கேட்பதற்கு எனக்கு தைரியம் இல்லையே? கண்டதையெல்லாம் ஊரார் பேசுவார்களே என்ற அச்சம் ஒருபக்கம், எவ்வாறு புதிய ஆசாமியைக்கேட்பது என்ற நாகரிகக்கோட்பாடு ஒருபக்கம், இரண்டும் சேர்ந்து என்னை கோழையாக்கிவிட்டன. நான் கோழையென்று தெரிந்து கொண்டும், ஆசை என்னைவிட்டு அகலுகின்றதா? அது மட்டுமா? கோழை என்று தெரிந்துகொண்டும், ஆசை இன்னும் அதிகமாக என்னை வெருட்டி வாதைப்படுத்துகின்றது.

ஆசையும் மரணமும் ஒளிந்து கொண்டுதான், மனிதனோடு போராடுகின்றன. மனிதத்தனமாய் நேரே நின்று சண்டை செய்யும் ஆற்றல் அவைகளுக்கு கிடையாது. ஒளிந்து பிடிக்கும் விளையாட்டில், அவைகள் கைதேர்ந்தவைகள். ஆசையைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ள வேண்டும் அல்லது வைராக்கியத்தால் அதை அடித்துத் துரத்திவிடவேண்டும். இல்லாவிடில் ஆசை ஒழியாது. வெற்றியிலே, காரியத்திலே கலந்து ஆசை, உருமாறிப்போனாலொழிய, அது ஆசையாக மனித உள்ளத்தில் குடியிருந்துகொண்டு அவனை கொன்று தின்றுவரும். ஆசை, மனிதனை பொம்மையாக ஆட்டிவைக்கிறது. ஆசைதான் மனிதன் என்றும் சொல்லி விடலாம்.

மண்டபத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்வழியில் இருள் சூழ்ந்துகொண்டது. சந்திரன் இன்னும் உதயமாகவில்லை. வீட்டுக்கு வந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஆகாரத்தை வழக்கம்போல முடித்துக்கொண்டு மெத்தைக்குச் சென்றேன். எனது கோலத்தைக்கண்டு பரிதவிக்க ஒருவர் இருந்தாலும் எனது துயரமும் மனவேதனையும் அவ்வளவாக என்னை துன்புறுத்தமாட்டா. சூரியன் சுட்டுக்கொளித்திக் கொல்லுகின்றான். என்றாலும் மனிதர்கள் பகலிலேதான் வேலைசெய்து தங்கள் தோல்களைக் கறுப்பாக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். சந்திரனோ குளிர்க்கிரணங்களை உல்லாசத்துடன் எங்கும் வீசுகின்றான். அதை அனுபவிக்க மனிதர்கள்

மறுக்கின்றார்கள். நான் படும் பாட்டைப்பார்த்து, மனிதர்களிடம் பரிதாபப்பட துவக்கிவிட்டேன். வேடிக்கையைப் பாருங்கள். பரிதாபம் இவ்வாறுதான் தோன்றும்போலிருக்கிறது!

இப்பொழுது பொழுதுபோய் ஜாமநேரம் இருக்கும். நடுத்தெருவிலிருந்து பாடும் குரல் கேட்டது. எனது மனது துள்ளி எழுந்தது. அவள் ஊரைவிட்டுப் போகவில்லை என தெரிந்து கொண்டேன். நான் அடைந்த ஆனந்தத்தை அளந்து கூறமுடியாது. நிலவில் நடந்துகொண்டபடியே பாட்டைப் பருகினேன். பாடுகிற பெண்ணுக்கு கூச்சம் சிறிதும் இல்லை. பாட்டிலே மனம் லயித்துப்போனால், கூச்சம் உண்டாவது அருமை. பாரதியாரின் விடுதலைப் பாட்டு, முருகன் பாட்டு முதலியவைகளைப் பாடினாள். என்னுடைய ஆங்கில இலக்கிய மோகத்திலே, தமிழ்நாட்டிலே, சுப்பிரமணிய பாரதியார் என்ற கவி பிறந்து பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகி, அகால மரணமடைந்தார் என்று மட்டும் தெரியும். அவருடைய கவிதையின் தன்மை எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் "பஞ்சரத்தினத் திருப்புகழ்" என்பதை இனிமையான ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருந்ததை நண்பர் ஒருவர் காட்ட, "நியூ இந்தியா" என்ற பத்திரிகையில் படித்திருந்தேன்.

பின்னர் தான் தங்கம்மாள் எடுத்துக்காட்டி உபதேசம் செய்ததில், அவருடைய நிகரற்ற கவிதா சக்தியும் அவரது வாழ்வின் பெருமையும் அவர் அகால மரணமடைந்ததற்கு காரணமாய் இருந்த தமிழரின் அலட்சிய புத்தியும் விளங்கின. ஆனால் அன்றிரவு அந்தப்பெண் பாடுகையிலே, பாரதியாரின் பாட்டுகள் என்று நான் தெரிந்துகொள்ளாமலே, அவைகளை என்மனம் நாடிற்று. அவைகளைக் கேட்டதில், என் உள்ளம் குவிந்தது. நடுச்சாமத்தில் பாடும் அந்தப் பெண்ணை ஊரார் அவதூறு பேசுவார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவளுக்குத்தெரியுமா? ஆனால் அவள் பாடும் தோரணையிலிருந்து, அவள் மிகுதியும் ஊரார் வம்பை லட்சியம் செய்யக்கூடியவளாகத் தெரியவில்லை. பாட்டும் முடிந்தது. ஆனால் எனக்கு தூக்க சங்கதி பூஜ்ஜியம்தான். மாறி

மாறி கண் விழிக்கலாம் என்று சந்திரனோடு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணினேன். அவன் அதுக்கு இசையமாட்டான்போல தோன்றிற்று. என்னைக் காட்டிலும் கடுமையான காதல் நோயால் அல்லல் அடைந்து ஊக்கமின்றி, சந்திரன் எப்பொழுதும் கண் விழித்துச் செல்லுகின்றான் போலும்!

எனது படுக்கையைக்கூட நாடாமல், நிலவினிலேயே விழித்துக்கொண்டிருந்த நான், கீச்சுக்குருவியின் சத்தம் கேட்டு காலையில் எழுந்திருந்தேன். நிலவினிலே படுத்துறங்கும் வழக்கம் எனக்கு கிடையாது. பேய்க்கு வாழ்க்கைப் பட்டால் புளியமரம் ஏற பயப்படலாமா என்று சொல்லுவார்கள். பஞ்சணையில் துயின்ற ராமன் காட்டுக்குச்சென்ற பின்னர் எதிலே படுத்துறங்கினார்? பஞ்சணை கூட வந்ததா? சந்தர்ப்பங்களுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும் அடிமையான மனிதன் அவைகளை மீறி காரியம்செய்ய முடியுமா? சந்தர்ப்பங்களின் கொடுங்கோலாட்சிக்கு அவன் கட்டுப்பட்டுத்தானே நடக்கமுடியும்?

அவளுக்கு கலியாணம் ஆகியிருந்தால், அவளைப்பற்றி நினைப்பது தவறாயிற்றே என்று எண்ணினேன். ஆனால் பரிசுத்தமான உள்ளம் தீயவழியில், தவறியும் செல்லாது என்று பேராசிரியர் ஒருவர் எழுதியிருப்பது எனக்கு ஒரு வகைத் துணிவை தந்தது. ஆனால் அது நீரில் மூழ்கித் தவிப்பவன், துரும்பை துணைக்கொண்டதுபோலாகும். அந்தப் பெண்ணிடம் எனக்கு அளவற்ற ஆசை ஏற்பட்டபடியால், அவள் கன்னியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று குருட்டுப்பிடிவாதத்துடன் முடித்துக்கொண்டேன். என்றாலும் சந்தேகம் முழுதும் ஒழிந்தபாடில்லை. எனவே, அவசரமில்லாமல் மெதுவாக முள்ளியாற்றுக்கு சென்றேன்.

அவள் வருவதை வழியிலேயே கண்டுவிட்டேன். என் மனம் அவளோடு சென்றது. கால்கள் என்னோடு இருந்தன. எனவே நடையோடுமா? அவளைப் பார்த்தவுடன் பேச வாயெடுத்தேன். வாய் அடைத்துப் போய்விட்டது. காலை வேளையில் காற்று அடித்தும் கூட, உடல் வியர்த்துப்போயிற்று. அவளைப் பின் தொடர்ந்து செல்லலாமா என்று ஒரு